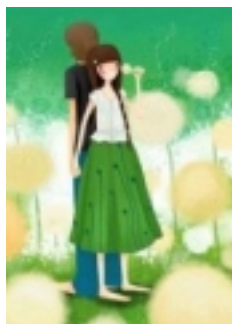

Nhóc Con... Tôi Thích Cô!

Contents

Nhóc Con... Tôi Thích Cô!	1
1. Chương 1: 12 Năm Sau...	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6: Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	15
11. Chương 11	17
12. Chương 12	18
13. Chương 13	19
14. Chương 14	21
15. Chương 15	23
16. Chương 16	24
17. Chương 17	25
18. Chương 18	27
19. Chương 19	27
20. Chương 20	28
21. Chương 21	29
22. Chương 22	31
23. Chương 23	32
24. Chương 24	35
25. Chương 25	36
26. Chương 26	38
27. Chương 27	39
28. Chương 28	42
29. Chương 29	45
30. Chương 30	47
31. Chương 31	49
32. Chương 32	51
33. Chương 33	52

Nhóc Con... Tôi Thích Cô!

Giới thiệu

- Nó: Dương Linh Chi(17t): con gái của 1 tập đoàn thời trang nổi tiếng, có nhiều chi nhánh trên khắp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-con-toi-thich-co>

1. Chương 1: 12 Năm Sau...

Tại một ngôi biệt thự sang trọng.

Chi xuống đây ba có chuyện muốn nói vs con.

Đấy là tiếng ông Dương gọi nó. Trên phòng nó đang dán mắt vào cái laptop thân yêu của mình. Nghe thấy tiếng ba gọi nó liền chạy xuống:

Có chuyện j vậy ba.

Ba đã quyết định oy, con phải về Việt Nam cùng ba, ba muốn mở rộng chi nhánh tại đó, để con lại ở đây ba ko yên tâm.

Nó ngạc nhiên:

Con ở đây vs mẹ cũng đc mà. Con ko muốn sang đó đâu. Con sống ở đây quen oy. Sợ rằng sang đấy con ko thích nghj đc.

Ko đc, ko quen oy từ từ sẽ quen thoy, ko nói nhiều con pkải về vs ba.

Sự dứt khoát của ba làm nó phải tò mò. Vì đây là lần đầu tiên ông Dương to tiếng vs nó. Thấy vậy ó chặm ừ mà ko nói j thêm. Mang trong đầu dấu hỏi lớn nó lặng lẽ bc lên phòng dọn đồ đạc.

Sáng hôm sau nó ko muốn dậy sớm để oy pkải xa nơi này. Thấy nó lẩn khuất ông Dương liền nói:

Nkhanh lên. Đứng để muộn h(giờ) của ba.

Nó chỉ biết dạ vâng oy lên phòng thay quần áo và xem lạ nkững đồ dùng cần thiết để chuẩn bị cho chuyến bay.

Khoảng 1h sau, nó và ba đã có mặt ở sân bay để chuẩn bị lên đường. Ngồi trên đường nó ko ngừng suy nghĩ về VN nơi nó sắp đến. Suy nghĩ miên man oy nó cũng ngủ thiếp đi từ lúc nào ko biết. Trong giấc mơ nó thấy nó chơi đùa vs 1 thằng con trai trạc tuổi nó. Nkưng nó ko thể nhớ ra rằng đứa con trai ấy là ai. Nó chợt tỉnh giấc và cũng là lúc nó đã đến VN. Đặt chân xuống sân bay Tân Sơn Nhất điều đầu tiên nó cảm thấy đó là cái nóng gay gắt ở đây. Nó thấy khó chịu, nó muốn về Anh ngay lập tức. Nkưng đó chỉ là suy nghĩ nhất thời của nó mà thôi. Nó theo chân ba lên ô tô đi đến 1 ngôi biệt thự to ko kém j nhà nó bên Anh. Nó bc xuống:

Ba ơi, đây là nhà của ai vậy ạ???

Đây là nhà của chúng ta, ba đã xây nó từ rất lâu.

Ông Dương nói tiếp:

Trong thời gian ở VN chúng ta sẽ ở đây. Thôi vào trong đi, con còn phải nghỉ ngơi, đi đợ xa chắc con cũng đã mệt ơ. Vs lại mai con phải đi học ơ. Mọi thủ tục nhập học ba đã làm xong.

Nó bc vào trong mà lòng nghĩ: “ ko biết ngôi trường mới của mình sẽ thế nào nhỉ???”. Bấy h nó mới để ý đến ngôi nhà của mình. Đó là ngôi nhà có sự kết hợp hài hòa giữa nét cổ kính và nét hiện đại. Bc vào nhà nó thấy 1 cảm giác rất thân quen, cứ như nó đã ở đây từ lâu ơ. Nó cũng chẳng nghĩ ngơi j nhiều, nó lên thẳng lên trên phòng (ba nó bảo phòng nó ở trên đấy mà), sắp xếp lại đồ đạc ơ lần ra ngủ 1 giấc đến tận 8h tối. Lúc này nó cảm thấy đói bụng, đi xuống nhà, nó hỏi bác quản gia:

Bác ơ con đói quá, nhà mình có j để ăn ko bác???

Thưa tiểu thư đồ ăn ở trong bếp tôi đã sai người làm sẵn cho tiểu thư ơ ạ.- bác quản gia cung kính nói vs nó.

Con cảm ơn bác nhiều.- nó tươi cười nói.

Dạ. Ko có gì thưa tiểu thư. Chúc tiểu thư ăn ngon miệng.

Bc vào trong bếp, nó thấy trên bàn đã có rất nhiều đồ ăn đã đợ chuẩn bị 1 cách cẩn thận. Nó liền ngồi xuống ghế ăn 1 cách ngon lành. Ăn xong nó nhận ra rằng ko thấy ba đâu, nó liền ra ngoài nhà gọi hỏi bác quản gia:

Bác ơ bác có thấy ba con đâu ko ạ???

Thưa tiểu thư ông chủ đang ở trên phòng làm việc ạ.

Vâng. Vậy con lên đấy đấy ạ.

Nói xong nó liền bc lên phòng làm việc của ba nó.

Ba ơ ba đang làm j đấy ạ???

Ừ. Con vào đi bao có chuyện này cần nói vs con.

Nó khẽ mở cửa bc vào trong.

Ba có chuyện j muốn nói vs con ạ???

Ừm. Ba đã xem qua về ngôi trường mới của con. Đó là trường Royal 1 ngôi trường khá danh tiếng ở đây. 8h sáng mai bác quản gia sẽ đưa con đi nhận trường và lớp.

Vâng con biết ơ ạ.

Ak. Các đồ dùng cần thiết và đồng phục ba đã để sẵn trong phòng cho con ơ đấy.

Con cảm ơn ba. Thôi ko còn việc j nữa thì con về phòng đấy ạ. Chúc ba ngủ ngon.

Nói ơ nó hôn chụt lên má ông Dương ơ nhảy chân sáo về phòng.

Sáng hôm sau tiếng chuông đồng hồ báo thức làm nó tỉnh giấc. Nó nhanh chóng sắp xếp đồ dùng học tập và thay quần áo. Nó nhận ra rằng bộ đồng phục mới của nó cũng rất đẹp(đồng phục của trường quý tộc ko đẹp sao đợ). N khoác chiếc balô xuống nhà, cầm ổ bánh mì ơ lên xe đến trường. Bc xuống xe điều đầu tiên đập vào mắt nó là 1 đám nữ sinh đang bu đồng bu đợ vào 1 thứ j đó (eo cứ như ruồi ế) n tò mò lại gần hóa ra là 2 thằng con trai. N ko thấy j lạ bèn hỏi đợ con gái đứng bên cạnh:

Bạn ơ hình ớ bọn họ là ai thế? Sao các cậu lại phải đứng ở đây lợj???

Trời bạn ko biết thật hả???- n ngờ ngác con bạn bên cạnh tiếp lời:

Đó là 2 hotboy của trường mình đợ. Bên trái là anh Tuấn (bạn thân của hần là hotboy thứ 2 ở trường) anh ế rất đợ thương còn bên phải là anh Ken tuy có lạnh lùng nhưng anh ế rất đẹp trai (ax mê trai quá bà ơ).

N ghé cổ về phía có hai thằng con trai đang đứng. N nghĩ : “ Xời!!! đẹp zai kái quá j. Thế này mà cũng đòi làm hotboy ak hót rác thì có. Ko quan tâm.”

Nghĩ thế n liền bước đi, nhưng thấy dưới chân mình có 1 lon nước n đưa chân lên... đá vèo 1kái. BỐP!!! Á!!!!

Sau tiếng nói ấy là một giọng nói “trong trẻo” cất lên:

Cô làm cái trò gì vậy???

Ồ, tôi ko biết tôi xl.

Cô tưởng xl là được ak???- hần tức giận nói.

Cô biết tôi là ai ko mà dám...

Hứ !!! anh là ai mặc xác anh. Tôi đã xl oy anh còn muốn kái j nữa- n tức giận, cướp lời hần.

Cô... cô được đấy !!! tôi sẽ cho cô ném mùi đau khổ khi động vào Vương Hoàng này. Sáng ra mà đã gặp cô, xui cho tôi cả ngày oy.- hần đau khổ nói.

Nàyyyyyyyyyyyyy !!! anh tưởng gặp anh là tôi may mắn chắc. Đc thôi tôi sẽ chờ xem anh làm j đc tôi.- nói oy n tức giận bỏ đi.

N bực bội bỏ đi trước. Để lại đằng sau hần vs kái đầu đang bốc khói. (AMEN). Thằng bạn bên cạnh vỗ vai hần :

Thôi kệ kon nhỏ đó đi để ý n làm j. (nói về thằng bạn thân của hần 1 tí, tên : Phạm Anh Tuấn. là một công tử nhà giàu đồng thời là 1 tay sát gái chuyên nghiệp)

N vừa đi tìm phòng hiệu trưởng mà trong lòng ko khỏi bực tức. Bước vào phòng hiệu trưởng n lễ phép chào :

Em chào thầy. Em là Dương Linh Chi hs mới chuyển đến. Em đến để nhận lớp.

Vâng. Mời tiểu thư ngồi.- ông hiệu trưởng đứng dậy kính kẩn chỉ tay vào chiếc ghế đối diện.

Dạ ông Dương Minh Lâm có nói vs tôi về chuyện đấy oy ạ !!! Tôi đã xếp tiểu thư vào học lớp 11a3 oy ạ. Tiểu thư thấy thế nào ạ ???

Dạ đc- n lễ phép tl.

Dạ thưa thầy em có 1 chuyện muốn nhờ thầy. Thầy có thể ko ọi người biết về thân phận thật của em được ko ạ ??? Và thầy đừng gọi em là tiểu thư, thầy cứ coi em như các bạn bình thường đc ko ạ ???

Dạ chuyện đó tôi sẽ cố gắng giúp tiểu thư. Giờ tôi có việc bận nên đi trước. tôi sẽ nhờ thầy tổng phụ trách đưa tiểu thư đến nhận lớp có được ko ạ ?

Dạ được. Xin phép thầy em đi trước. Em chào thầy.

Vâng chào tiểu thư.

2. Chương 2

Nói rồi n đi nhận lớp trước cùng thầy tổng phụ trách. N vừa đi vừa ko ngừng nghĩ ngợi về lớp học mới của mình. Thấy n đứng trước cửa lớp cô chủ nhiệm gọi n :

Ak ! Chi em vào đây co đang định đi tìm em.

N vâng dạ oy đi vào.

Xin giới thiệu vs các em. Đây là bạn Dương Linh Chi học sinh mới của lớp ta.

Chi em có thể tự giới thiệu mình cho cả lớp biết đc ko ?- cô Hân(tên cô chủ nhiệm lớp) quay qua nói vs n.

Chào các bạn mình tên là Dương Linh Chi. Mình mới đến nên có nhiều điều chưa biết mong các bạn giúp đỡ.

N nói xong oy mở miệng cười tươi làm cho bọn con trai trong lớp máu mũi xịt tứ tung (con này giúp bệnh viện đông khách), còn bọn con gái thì nhìn nó vs ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn ghen tức.

Em có thể tự chọn ình chỗ ngồi- cô Hân quay qua nói vs n.

N vừa đi vừa tìm ình chỗ ngồi, con trai khắp lớp nhao nhao nhường chỗ cho n. hân đang nghe headphone thì giật mình bỏ tai nghe xuống bởi vì lớp quá ồn. bây h hân mới thấy n, hân thầm nghĩ : ‘ ko ngờ con nhỏ xui xẻo này lại học cùng mình. He3 lần này thì cô chờ chết đi.’ Đang nghĩ liên miên chợt hân giật mình vì thấy n đang đứng trước mặt nỡ 1 nụ cười tươi vs hân. Hân nghĩ n đang tìm chỗ ình nên hân ngồi dịch vào trong cho n ngồi, nhưng ai ngờ hân đi thẳng xuống dưới oy nói vs Tuấn :

Bạn có thể ình ngồi cùg ko ???

Tuấn liền cười tươi và nhường chỗ cho n ngồi vào trong. Thấy n ngồi ở đấy bọn con trai thì tiếc nuối, con gái thì tức giận(vì đc ngồi vs hotboy nhà ta mà). Việc làm vừa oy của n đã làm hân ngưỡng chín mặt. hân đầu ngờ n lại trả thù hân như thế. Đã vậy n và Tuấn ngồi dưới còn nói chuyện rôm rả làm hân đã bực nay con bực hơn.

3. Chương 3

Reנגgggg !!!chuông báo hết tiết vừa vang lên. Mọi người kéo nhau xuống canteen. N mua thật nhiều đồ ăn oy ra 1 chỗ trống ngồi(đừng nghĩ n thăm ăn chỉ là n muốn xem đồ ăn ở VN thế nào thôi), nhưng định đi ra thì có 1 người làm đổ nc vào áo n, n bực bội nhìn lên thì ra là hân. n thấy hân làm đổ nc ra áo mình mà mặt thì vẫn ko có tí j cảm xúc, n bực tức quát:

- anh làm cái trò gì vậy???. mắt anh để trang trí hay sao mà ko nhìn thấy tôi ???

- tôi ko cố ý. - hân lạnh lùng nói.

- anh tưởng mỗi thế là xong ak?

Bây h hân và n là nơi tập trung sự chú ý của cả canteen. Tất cả mọi người đều ngạc nhiên ko ngờ rằng n lại dám cãi lại hân.

- thế cô muốn gì?- vẫn cái giọng lạnh lùng hân nói.

- anh phải xin lỗi tôi.

- xin lỗi cô???cô nghĩ cô là ai mà tôi phải xin lỗi cô?- nói oy hân lạnh lùng bỏ đi.

- thật bực mình!!! sao lại có kái loài ng vô duyên như thế nhỉ???- n vừa lẩm bẩm vừa loay hoay dọn mớ hỗn độn mà hân gây ra. thì bỗng có 1 giọng nói:

- Chi ko sao chứ???- thì ra là Tuấn nhà ta.

- Chi có cần mình giúp gì ko- Tuấn nhà ta tiếp lời

- ko cần đâu- n bực tức nói (đêy gọi là giận cá chém thớt ấy mà)

- Chi đừng giận cái thằng đấy. Tính n thế chứ n ko có ác ý gì đâu.

- ừm ko có gì đâu- vừa don dẹp n vừa nghĩ ” giá mà hân đc 1 nửa của Tuấn thì tốt biết mấy. Mà lạ thật sao ác quỷ lại chơi thân đc vs nhau nhĩ ” (hân đẹp trai thế mà nói là ác quỷ ak). Bỗng Tuấn nói:

- để mình dọn cùng Chi nhé!!!

- ừm cảm ơn Tuấn nhiều.

- hy2 ko có gì.

N và Tuấn cùng nhau dọn dẹp ” bãi chiến trường”. Sau khi dọn xong n và Tuấn cùng về lớp. n bc trên hành lang mà lòng vẫn ko khỏi bức tức. Còn Tuấn thì trong lòng lại có 1 cảm giác lạ lùng (nghi lắm). Còn hấn thì đang định đợi n vào lớp oy xin lỗi nhưng khi nhìn thấy n và Tuấn đi cùng nhau thì hấn lại cảm thấy bức tức khó tả (lại nghi nữa oy).

3 tiết học còn lại trôi qua đối vs n 1 cách nhàm chán (haizzzzzzzz)

Reeeeeeeenggg!!! Tiếng chuông báo hiệu hết tiết vang lên.

N, hấn và Tuấn lặng lẽ ra về.

* Tại ngôi nhà thân yêu của n.

- Con chào ba.

- Ủk đi hok tốt ko con.

- Dạ tốt chỉ có điều con vẫn chưa quen lắm vs nơi này.

- Vậy ak. Ko sao. Từ từ oy sẽ quen thôi. H ba có việc phải đi con lên phòng nghỉ ngơi đi nhé!

- Vâng. Con chào ba.

- Ủk. Chào con gái.

Nói oy n lê từng bước mệt mỏi lên cầu thang. Trong lòng thì vẫn tức chuyện buổi sáng. N nằm bệt xuống giường mà lòng thì ko khỏi nghĩ về hấn. (Chi nhà ta lại nghĩ về hấn ak??? Khó hiểu nhỉ)

* Hấn lê từng bước mệt mỏi về đến căn nhà tuy rộng lớn nhưng lại rất trống trải. Tâm trạng của hấn h đây thì trái ngược vs n. Hấn ko bức tức nhưng thay vào đó là sự ngạc nhiên. Hấn ko ngờ 1 con nhỏ bình thường như n lại dám chống lại hấn (” bình thường” aaaaaaaaaa”). Hấn thầm nghĩ: ” Sao kon nhọc đấy lại ko sợ mình nhỉ??? chẳng lẽ cô ta lại ko biết mình là ai . Ko đứng ở trường Royal này ai ma lại ko biết Phan Vương Hoàng ta (ax kiêu gớm). he3 ta phải xem con nhỏ này là ai mới đc.” Đang tự mãn vs suy nghĩ của mình hấn liền lấy đt ra gọi cho Phong (tên thằng đàn em yêu dấu của hấn):

- A lu. Phong hả mày.

- Vâng. Em Phong đây có việc gì ko anh???

- Có. Anh muốn nhờ mày giúp anh chuyện này mày làm đc ko.

- Vâng. Anh cứ nói.

- Mày điều tra giúp anh về con nhox tên Dương Linh Chi mới chuyển vào lớp anh sáng nay. Có gì tối mày gọi cho anh nhé!

- Vâng. Em biết oy có gì em sẽ gọi lại cho anh.

- Ủk. Cứ thế mà làm nhé. Anh cúp máy đây.

- Vâng.

Nói oy hấn lên phòng ngủ 1 giấc mà ko hề hề mảy may suy nghĩ ()

Anh Ken iu quý... đầu anh Ken như trái bí... trông anh Ken như con khỉ... anh Ken đ.zai nghe đt (chết vs cái nhạc chuông này mất). Hấn ngái ngủ nghe đt:

- A lu. Ken đ.zai xin nghe.

- E Phong đây- nghe đến đây thì hấn đã tỉnh ngủ oy.

- Ủk. Có kết quả gì chưa???

- Dạ có oy.

- Nói nhanh.

- Dạ. Dương Linh Chi con gái cưng của ông Dương Minh Lâm là chủ của tập đoàn thời trang nổi tiếng trên toàn TG. Mẹ là Hazel- một diễn viên nổi tiếng của Hollywood.

-.....

- Anh Ken anh có ở đó ko???

- Ủk anh đây. Đc oy cảm ơn em.

- Anh có cần em điều tra gì thêm ko ạ???

- Ko. Nếu có gì anh sẽ gọi lại ày sau nhé.

- Vâng. Thế thôi em cúp máy đây ạ.

- Ủk.

Tuuuuuuuuutttt’’. Hấn ngồi im (bắt động luôn). Sau khi nghe Phong nói vậy tai hấn đã ù đi. Hấn ko ngờ rằng n quá giống vs Chi Cheo (gọi là Chi Cheo do n hay leo trèo ở phần ký ức mình có nói tới)- con nhox hời nhỏ chơi cùng hấn. Nhưng nếu là Chi Cheo thì sao n lại ko nhận ra hấn (ng ta bị mất trí oy ng ơi), còn nếu ko phải là Chi Cheo thì tại sao lại có thân phận khá giống vs Chi. Trong đầu hấn bây h cả nghìn câu hỏi vì sao . Để xác định xem n ó phải là Chi Cheo hay ko thì hấn đã tự vạch ra ình 1 kế hoạch chuẩn ko cần chỉnh, chỉnh ko kần sửa. Yên tâm vs kế hoạch hoàn hảo của mình hấn liền say giấc nồng để chuẩn bị cho ngày mai tác chiến.

4. Chương 4

Sáng hôm sau...

Ồ...ó...o...o tiếng chuông đồng hồ báo thức gọi n dậy (nghe nông thôn quá)

- Chi dậy đi còn dậy sớm ăn sáng oy còn đi hok- tiêng ông Lâm gọi n từ dưới vọng lên.

- Ầng... on...ậy...oy (vâng. con dậy oy)- n ngái ngủ đáp lại.

- Đồ ăn sáng ba để trên bàn ấy. Thay quần áo xong thì xuống ăn nhé. H ba có việc phải đến công ti. Lát bác quản gia sẽ đưa con đi hok.

- Vâng.

- Thôi. Ba đi đây.

- Vâng còn chào ba. Ba đi cẩn thận nhé?

Ăn xon n nhờ bác quản gia đưa n đi hok. Bc ra khỏi nhà bỗng trong lòng n cảm thấy lo lắng lạ kì, n cảm thất có gì đó ko hay sắp xảy ra vs n (he3 sắp bị hấn ăn thịt mà ko biết . Tội nghiệp)

N lững thững bc vào lớp. Đặt cặp sách xuống bàn oy cúi mặt xuống bàn định ngu tiếp thì bỗng... RẦM!!! (động đất). N ngược lên nhìn thì thấy hấn đang đi về phía mình. Chưa kịp để cho n định thần lại thì hấn kéo mạnh tay n lôi đi. Làm cho bọn con gái nhìn n bằng ánh mắt . Đi đến đâu n và hấn cũng là chủ đề bàn tán của mọi người. Thấy ình bị kéo đi 1 cách ko thương tiếc n tức tối la lên:

- Anh làm cái trò gì vậy???

-.....- vẫn tiếp tục kéo đi.

- Này anh điếc ak? Tôi hỏi anh đang làm cái quái gì đây???- nói oy n cố gắng lôi tay mình ra khỏi tay hấn nhưng vô ích .

- Đừng hỏi nhiều đi theo tôi- hấn lạnh lùng trả lời.

- Sao tôi phải đi theo anh. Có gì thì anh nói luôn đi . N tức giận giật tay mình ra khỏi tay hấn đến luk này hấn mới nhớ ra là mình vẫn đang cầm tay n.

- Cô nghe cho rõ đây từ nay cô phải làm osin cho tôi tôi nói gì cô cũng phải nghe theo cấm cãi lại.

N ngạc nhiên khi nghe thấy hấn nói vậy. Lấy lại bình tĩnh n cười khẩy 1 cái oy đưa tay lên sờ trán và hỏi hấn bằng giọng hết sức " quan tâm":

- Anh bị sốt ak??? Đã uống thuốc chưa???

Hấn bực tức gạt tay n ra nói:

- Tôi ko đùa vs cô.

- Thế tôi đùa vs anh chắc. Sao tự dưng tôi phải đi làm osin cho anh. Vớ vẩn.

- Đơn giản. Nếu cô ko chấp nhận thì tôi sẽ nói ọi người biết về thân phận thật của cô. Rằng cô là con gái cưng của ông Dương Minh Lâm và bà Hazel. Và cô là chủ tịch tương lai của 1 hãng thời trang nổi tiếng trên toàn Thế Giới.- Hấn thản nhiên nói mà ko để ý rằng có 1 ng mờm đang há to hết mức (n chứ ai).

- S...a...o...anh...anh...lai...điều...tra...tôi...

- Thế nào cô có đồng ý ko- vẫn thản nhiên hấn hỏi.

- Tôi...tôi...anh...anh...có thể ra điều kiện khác đc ko- n lấy hết dũng khí hỏi hấn.

- Ko (ax ác quá)- tôi hỏi lại cô lần cuối cô có đồng ý ko???

- Tôi...tôi...

Hấn bực tức vs kái kiểu nói ko nên lời của n, nên:

- ĐỒNG Ý KO???- Hấn hét lên.

- Có- sợ hãi quá n đã buột miệng nói ra. Thấy mình nói ra điều ko nên nói, n liền cốc vào đầu mình mấy cái. Điều bộ của n làm hấn phì cười. Nhưng hấn đã kịp trở lại bộ dạng lạnh lùng như cũ (ax chịu bó tay).

- Cô đồng ý oy nhé.

- Tôi...tôi... nhưng tôi ko biết gì cả nên ko làm osin cho anh đc.- n nói 1 lèo mà ko kần lấy hơi.

- Cô ko phải lo điều đấy h thì đi vào lớp kùng tôi- Hấn ra lệnh cho n.

Đút tay vào túi quần hấn thản nhiên đi trước. Để lại n đằng sau vs bộ mặt như muốn khóc . N vừa đi vừa thương xót, lo lắng cho quãng đời còn lại của mình.

5. Chương 5

Phần về Tuấn ko thấy hấn và n ở lớp nên rất lo. Hỏi mấy đứa trong lớp thì mọi người bảo hấn lòi nó ra ngoài nên Tuấn đã lo nay còn lo hơn, Tuấn sợ rằng ko biết thằng bạn thân của mình có lzej Chi ko nữa. Hix. (mọi người tl ình biết sao Tuấn lo cho Chi vậy nhé!!! Câu này khó nên dành cho các bn). Đang định đi tìm thì Tuấn thấy n và hấn đang đi về lớp. Mặt hấn đắc chí thấy rõ còn n thì trông thảm hại hơn bao h hết. Thấy vậy Tuấn liền chạy lại gần hỏi:

- 2 người vừa đi đâu thế. Sao nhìn mặt Chi xanh quá vậy. - quay qua hỏi hấn- mà vừa lzej Chi vậy hả???

Thấy thái độ kì lạ của thằng bạn, hấn hỏi:

- Mà làm sao vậy sao mà ko hỏi xem cco ta có lzej t ko?

- Chi là con gái thì có thể làm j đc mà- Tuấn cãi

- Sao mà bệnh ng ngoài mà ko bệnh tao - hây mà thích con nhỏ đó oy .

Bị thằng bạn bắt trúng tim đen Tuấn áp úng, mặt đỏ như gấc:

- Tao...tao- hít hơi 1 cái Tuấn nói- mà điên ak lzej có chuyện đó (có thật ko đây). Tao chỉ sợ mà lzej Chi oy tao lại phải gánh trách nhiệm thì khổ cho t thôi- Tuấn ra về đáng thương.

- Mày yên tâm tao ko để mày phải chịu đâu- hấn phẩy tay nói.

Từ này tới h n vẫn chưa kịp hoàn hồn nên ko để ý hấn và Tuấn nói gì, n chỉ biết đứng im như tượng, hồn cho bay tự nhiên trên mây ak nhằm trên cây, thấy vậy hấn gọi n:

- Này lzi mà đứng như tượng vậy?

- H...ă...hả???- n giật mình

- Tôi hỏi cô đang nghĩ cái gì thế

- Đâu...đâu có... tôi ko nghĩ gì cả.

Thấy vậy hấn đáp lại.

- Thế cô ko định vào lớp ak. Hay đứng đây cho ai ngắm- hấn trêu tức n.

Biết mình ko cãi lại đc hấn nên n đành cúi đầu vào lp. Còn hấn thì đang cười đắc chí. Xung quanh n bây h là cả tá các lời bàn tán.

- Sao con nhỏ này lại nghe lời anh Ken thế nhỉ?

- Ôi! Đây là lần đầu tiên tao thấy anh ấy cười.

- Anh Ken của lòng em

-...v....v...

Ngồi trong h học mà đầu óc n cứ để trên mây. N k thể nào hok đc, n ko thể nào hiểu đc vì sao hấn đi điều tra n để lzi oy còn bắt n đi làm osin??? N ko thể nào hiểu nổi hấn làm như vậy là có ý gì nữa. Lúc này n chỉ mong sao cho đồng hồ quay thật chậm để ko đến h ra chơi, h mà n phải làm osin cho hấn. Nhưng hình như ông trời ko thương n thì phải...

REEEEEEENG!!!. - h ra chơi đã đến

Reeeeenggg!!! Tiếng chuông báo hiệu h ra chơi đã đến. Nhân luk hấn và Tuấn ko để ý nó đã chuồn thật nhanh xuống canteen. Nó lấy đồ ăn oy chọn ình 1 chỗ trống trong canteen và ngồi xuống ăn ngon lành, thì:

- Chi bọn mình ngồi ăn cùng cậu nhé!- giọng nói quen quen vang lên

Nó ngược mắt lên xem là ai thì ra là hấn và Tuấn.

- Ừm... nhưng ở kia còn nhiều chỗ trống mà- nói oy nó chỉ tay về những cái bàn đằng xa chưa có người ngồi.

- Nhưng mình thích ngồi đây mà Chi ình ngồi cùng đi- Tuấn năn nỉ.

Nó đang ko biết phải làm sao thì... hấn thản nhiên ngồi xuống và Tuấn cũng kéo ghế ngồi xuống cùng.

- Cô đi lấy cho tôi 1 chai C2- hấn hất hàm nói vs n .

Nó định cãi lại nhưng nghĩ đến việc mình bị lộ thân phận nên nó lại đành thôi. Nó bc đến chỗ quầy bán nc lấy chai C2 và mang đến chỗ hấn.

- Của anh đây- nó đặt chai C2 lên bàn.

- Xin lỗi, tôi quên ko dặn cô tôi ghét uống C2 chanh nên phiền cô đổi cho tôi chai khác nhé.- hấn nói vs nó bằng giọng tội lỗi.

Nó tức nghẹn họng nhưng ko nói đc j, nó chỉ biết quay lại và đổi cho hấn chai C2 khác.

- Bác ơi cho con đổi chai C2 ị táo ạ- nó lễ phép nói vs bác bán hàng.

- Của con đây- bác bán hàng cầm chai C2 vị táo đưa cho nó.

Nó quay lại về bàn mình, đặt mạnh chai C2 xuống bàn và định ngồi ăn tiếp thì:

- Cô lấy giùm tôi 1 chiếc bánh Sanwith kẹp thịt nhé.

Nó rất bức tức nhưng đành cố nhịn. Sau khi lấy sanwith cho hần, nó ngồi vào chỗ cố ăn thật nhanh, để ko phải nhìn thấy mặt của hần nữa. Nghĩ vậy nó liền cầm đầu ăn thật nhanh. Hần và Tuấn thì cứ tròn mắt lên nhìn, trông nó bây h thật buồn cười. Thấy vậy Tuấn liền nói:

- Chi làm gì mà ăn nhanh vậy. Ăn từ từ thôi ko nghẹn đấy- Tuấn nói bằng giọng lo lắng.

Nó chỉ ngược lên oy lại cúi xuống ăn tiếp như ko có chuyện gì xảy ra. Thấy vậy hần và Tuấn ko nói gì nữa vì nghĩ rằng do nó quá đói nên thế. Tuấn và hần đang ăn ngon lành thì:

- Tôi ăn xong oy, tôi đi trước đây- nó đứng dậy nói.

Hiểu đc lí do vì sao nó ăn nhanh, hần nhếch mép cười:

- Cô cũng đc đấy nhỉ.

Nó ko nói gì mà chỉ bỏ lên trước.

6. Chương 6: Chương 6

Reeeeeenggg!!! Tiếng chuông báo h vào lớp.

Ngồi trong giờ hok mà đầu nó cứ nghĩ đi đâu. Chán nản ko biết lzj, nó liền gục đầu xuống bàn ngủ 1 giấc. Trong mơ, nó thấy 1 con bé đang chơi đùa rất vui vẻ cùng thằng nhóc. Oy con bé chèo lên cây và bị ngã bị chảy máu ở tay rất nhiều. Thằng bé liền đưa con bé về 1 căn biệt thự sang trọng và nhờ ng băng bó giúp. Mặc dù thằng bé rất lo lắng cho con nhóc nhưng ngoài mặt thì luôn tỏ ra lạnh lùng.

Reeeeeenggg!!! Tiếng chuông báo hiệu hết tiết làm nó sực tỉnh. Nó cảm thấy giấc mơ vừa oy rất quen thuộc. Quen thuộc tới mức nó nghĩ rằng mình là con bé đấy. Nhưng nếu nó là con bé đó thì thằng nhóc đấy là ai??? Nghĩ đến đây bỗng dưng đầu nó cảm thấy đau nhói. Nó ôm đầu ngồi khụy xuống. Thấy nó có gì đó ko ổn hần lại gần hỏi:

- Cô ko sao chứ???

.....

- Đây cô có nghe tôi nói gì ko vậy. Cô ko sao chứ???

.....

Thấy nó ko trả lời hần liền ngồi lại gần và vén tóc nó lên thì thấy mặt nó rất xanh xao.

- Đây cô ko sao chứ???- hần vỗ nhẹ vào má nó nói.

- Đ...đau...đau...đau quá.- nó thều thào trả lời.

- Ủm vậy tôi đưa cô về nhà nhé.

- Ủm nó mệt mỗi trả lời.

Hần dìu nó ra để xe khiến cho ai cũng phải nhìn. Ai cũng thắc mắc ko biết nó là gì của hần mà hần lại quan tâm đến nó như thế. Trước đây hần chưa từng quan tâm tới người con gái nào như vậy (ngoại trừ chị Bảo Linh) . Nhưng từ khi có nó dường như hần đã thay đổi. Hần ko còn lạnh lùng như trước nữa, hần đã biết quan tâm đến người khác, và hần cũng đã cười nhiều hơn. Dường như chính hần cũng ko nhận ra bản thân mình đang thay đổi vì nó.

Nó đứng đợi hần mà cảm giác đầu đau như búa bổ. Ko hiểu vì sao nó hay mơ những giấc mơ kì lạ mà quen thuộc đến vậy. Khi nó cố nhớ xem thằng nhóc đó là ai thì đầu nó lại đau 1 cách lạ kì.

- Cô còn đứng đấy là gì. Sao còn chưa lên xe nữa???

Nó đành nghe theo và ngồi sau hần.

- Cô bám chặt vào đấy.

Vừa nói dứt lời hấn đã phóng vút đi, nó sợ quá liền vòng tay ôm eo hấn. Ôm hấn nó cảm thấy thật an toàn. Bất chợt cơn buồn ngủ từ đâu ùa về, nó liền nhắm mắt và đánh 1 giấc ngon lành trên lưng hấn (lợi dụng). Còn về phần hấn khi thấy nó vòng tay qua ôm mình làm hấn ngượng đỏ mặt. Hấn định quay lại hỏi xem nhà nó ở đâu thì đã thấy nó ngủ mất oy. Nhìn mặt nó luk ngủ trông thật dễ thương. Bỗng dưng tim hấn lại đập mạnh, ko lẽ hấn đã thích nó. Hấn liền lắc đầu và xua tan ý nghĩ đó ngay tức khắc.

7. Chương 7

Về đến nhà, hấn bế nó lên phòng. Đặt nó xuống giường, hấn ngồi cạnh nó mà nó mà ko ngừng suy nghĩ nó. Hấn ko biết nó có phải là Chi Cheo con nhóc mà khi xưa hấn thường chơi cùng, ko biết nó có phải là con nhóc luôn mồm gọi tên hấn, không biết nó có phải là cô bé luôn nghịch ngợm và khiến hấn phải lo lắng... ko biết... ko biết... Bây h trong đầu hấn hiện lên muôn vàn từ ko biết. Đang suy nghĩ miên man thì bỗng bụng hấn đánh trống liên hồi. Hấn liền nhẹ nhàng ra ngoài và khép cửa lại để cho nó ngủ. Hấn xuống bếp chuẩn bị bữa tối ỉnh và cho cả nó (do hấn mất mẹ từ nhỏ, ba hấn mặc dù rất yêu thương con nhưng ông lại luôn bận rộn vs công việc, hấn lại thích sống tự lập nên những việc như này hấn đều biết làm và hơn nữa còn làm rất giỏi).

Đang ngủ ngon, bỗng có mùi thức ăn thơm làm nó tỉnh giấc. Nó bước xuống cầu thang thì thấy hấn đang làm thức ăn trong bếp. Ngạc nhiên ko biết vì sao hấn lại ở nhà mình nên nó hỏi:

- Sao anh lại ở nhà tôi (nhận vợ chưa kìa).

- Hấn quay lại nhìn thấy bộ dạng luk này của nó (đầu tóc rối bù, mắt nhắm mắt mở, chân đi đất) hấn phì cười:

- Nhà cô á??? Cô đang mở ngủ ak???

Nghe thấy hấn hỏi vậy nó mới để ý. Quả thật căn nhà này ko giống với nhà của nó. Thấy vậy nó hỏi hấn:

- Nhà anh ak?

- Hỏi thừa- hấn nhếch mép nói.

- Vậy đúng là nhà anh rồi. Hix. Sao tôi lại ở đây.

- Cô mất trí ak? Chẳng phải là cô mệt nên tôi đưa cô về hay sao.

- Thế sao ko đưa tôi về nhà?

- Tôi ko biết nhà cô.

- Vậy sao anh ko hỏi?

- Tôi định hỏi thì cô ngủ mất rồi nên đành đưa cô về nhà tôi.

Biết mình đã sai, nó liền cúi mặt xuống mà ko nói j. Thấy vậy hấn liền cốc nhẹ vào đầu nó 1 cái, nó ngẩng mặt lên phụng phịu nói:

- Sao anh cốc đầu tôi- vừa nói nó vừa lấy tay xoa đầu.

- Còn đứng đây làm j đi rửa mặt rồi còn xuống ăn cơm. Hay cô định ko ăn???

- Nhưng tôi đâu biết nhà vệ sinh ở đâu- nó cãi.

- Ở trên tầng ấy hấn chỉ tay lên trên nói.

Nó lẻ từng bc lên tầng. Còn hấn thì quay lại chuẩn bị nốt đồ ăn. Hấn dọn mọi thứ xong xuôi rồi, định đi lên gọi nó xuống ăn thì:

- Aaaaaa”- nó hét lên.

- Cô làm cái trò gì vậy? Có nhanh lên rồi xuống ăn cơm ko? Hay định để tôi ăn hết.

-.....

- Cô bị câm ak. Có nhanh lên ko???

-.....

Thấy nó ko nói gì hần lo lắng liền chạy nhanh lên xem nó có bị gì ko, Hần gõ cửa nhà vệ sinh gọi nó:

- Cô có nhanh lên ko???

- Chết rồi.- nó nói.

- Chết cái gì mà chết - hần thở phào vì biết nó ko bị gì nữa,

- Quần áo của tôi bị ướt hết rồi.

- Hả. Cô làm cái trò gì trong đây mà để ướt hết quần áo vậy hả???

- Ai bắt anh giục tôi đâu. Tôi vội quá ra nhanh thì bị trượt chân ngã vào bồn tắm nên thế. Tại anh đấy- nó cũng bực ko kém.

- Xì. Mệt với cô quá. Cô đứng yên trong đó đợi tôi.

- Đợi anh làm gì?

- Cô hỏi nhiều thế bảo đợi thì cứ đợi.

- Nay- hần quay lại luồn tay vào nhà vệ sinh đưa cho nó 1 bộ quần áo.

Nó cầm lấy rồi ngạc nhiên hỏi:

- Ủa anh là con trai mà sao có quần áo của con gái vậy??? (đây là quần áo của chị gái hần, chị hần qua Mỹ hok rồi).

- Hỏi nhiều. Bảo cô mặc thì cô cứ mặc.

Nói rồi hần đi xuống nhà ngồi đợi nó.

- Tôi xong rồi nè. Wooooaa!!! Đồ anh nấu đây hả? Trông ngon quá- Nó vừa bc xuống cầu thang vừa hỏi hần.

Hần quay lại nhìn nó. Hần thật ko ngờ nó mặt đỏ của chị Linh trông lại dễ thương đến thế. Mặc dù nghĩ vậy nhưng hần lại nói:

- Cô mặc đồ này trông xấu tệ đúng là người xấu nên mặc gì cũng xấu. Thôi ngồi xuống ăn đi tôi sắp bị cô làm cho chết đói rồi đây này- hần nói với bộ mặt đáng thương.

Nó bực tức nhưng đành phải ngoan ngoãn nghe lời. Vì dẫu sao thì đây cũng là nhà của hần. Ngồi ăn mà hần ko ngừng trêu nó. Có lúc hần còn làm cho nó bị sặc cơm, rồi hần còn tranh giành đồ ăn với nó. Những lúc đó nó xụ mặt xuống trông rất đáng yêu. Nó đâu biết rằng những hành động vừa rồi của nó đã làm trái tim ai đó lỡ đi 1 nhịp.

8. Chương 8

Đang ăn thì nó nhớ ra 1 chuyện quan trọng:

- Ủm... Bây h là mấy h rồi- nó vừa ăn vừa hỏi hần.

Mở điện thoại ra hần đáp:

- 8 rưỡi tối.
 - Phuuuuuuuuttt!!! Sax... - nó phun đầy cơm vào mặt hấn.
 - Cô làm cái quái gì vậy hả, cô có biết như vậy là bẩn lắm ko???- hấn bực tức.
 - Tôi...tôi... xin lỗi. Tôi ko cố ý. Nhưng...nhưng mà...
 - Mà gì- Hấn cau có hỏi nó, rồi lấy khăn ướt lau mặt.
 - Bây h là 8 rưỡi tối mà tôi vẫn chưa về nhà, bố tôi sẽ lo lắng.
 - Xời. Tưởng gì? Ăn xong tôi đưa cô về là đc chứ gì .
 - Nhưng... nhưng tôi ko biết đg về nhà .
 - Saxxxx...- lần này thì đến lượt hấn bị sặc cơm.
 - Cô có phải là người ko vậy đến đg về nhà mình mà còn ko biết.
 - Tại...tại tôi chưa bao h ra khỏi nhà mà ko có người đưa đón cả. Hơn nữa tôi mới về nc nên ko biết đg đi.
 - Ủ..ừkm. Ak cô ra nc ngoài từ luk nào???
 - Ủm... từ 5, 6 tuổi thì phải.
- 6 tuổi. Chả phải đó là năm Chi Cheo phải chuyển sang Anh hay sao. Đó là năm mà Chi đã xa hấn. Từ đấy đến h hấn ko còn đc gặp lại Chi một lần nào nữa, ko nhẽ nó lại là Chi Cheo. Nếu đúng vậy thì sao nó lại ko nhớ hấn. Đang suy nghĩ miên man thì:
- Anh...Anh... ANH KEN- nó quơ tay trước mặt hấn gọi to.
- Anh Ken tiếng gọi này sao nghe quen thuộc quá.
- Gì thế- hấn giật mình.
 - Anh đang nghĩ cái gì vậy???
 - Nhiều chuyện.
 - Bây h tôi phải làm sao đây. Nếu ko về nhà thì tôi sẽ bị ba mắng, còn về nhà thì tôi lại ko biết đg về- nó lo lắng hỏi.
 - Thì cô ngủ ở đây luôn đến sáng mai đi hok rồi về- hấn thản nhiên đáp.
 - HẢAAAAA???- nó ngạc nhiên.
 - Nhưng ba tôi sẽ mắng.
 - Thì cô gọi điện xin phép ba cô đi.
 - Ờ ha. Sao mình ko nghĩ ra nhỉ.- nó tự cốc vào đầu mình mấy cái.
 - Cô thì nghĩ đc gì- hấn nhếch mép nói.
- Nói xong nó chạy vụt lên phòng tìm đt.
- Ông Lâm đang ở nhà đi đi lại lại, lo lắng ko biết rằng đứa con gái yêu quý của mình đang ở đâu. Ông sợ rằng nó lại bị tai nạn như năm 15t (lí do vì sao nó bị mất trí nhớ). Ông đã sai người đi tìm nó khắp nơi mà ko thấy, ông gọi đt thoại cho nó thì ko ai nhấc máy. Ông đang lo lắng thì có tiếng đt của nó, ông vội vàng nghe máy:
- Con đang ở đâu rồi? Sao muộn rồi mà con vẫn chưa về nhà? Con có biết là ba lo cho con lắm ko?- ông Lâm hỏi dồn dập.
 - Con...con...xin lỗi tại sáng con đau đầu quá nên...
 - Con sao thế, sao tự nhiên lại đau đầu?

- Con ko biết. Sáng nay lúc đi học về thì tự dưng con bị thế, bạn con thất vậy nên đưa con về, trên đg đi con ngủ quên nên bạn ko biết nhà mình và bạn đưa con về nhà nghỉ tạm.
- Ừm tốt. Nói với bạn ấy là cho ba gửi lời cảm ơn nhé. Thế bây h con đỡ đau chưa.
- Vâng. Con đỡ chưa rồi ạ con ko biết đg về nhà nên ba cho con ở nhà bạn tối nay nhé. Chiều mai đi học rồi con về nhà đc ko ba.
- Vậy thì làm phiền bn con lắm. Con nói địa chỉ nhà bạn con đi. Ba sẽ nhờ bác quản gia đến đón.
- Thôi ko cần đâu ba. Bây h cũng muộn rồi ba ạ như thuê thì làm phiền mọi người lắm. Con ở đây cũng đc mà ba.
- Ừm... cũng đc vậy con đã ăn uống gì chưa.
- Dạ rồi ạ.
- Ừm... Vậy thì ngủ sớm đi nhé. Mai đi học về bác quản gia sẽ đón con.
- Vâng.
- Thôi nghỉ sớm đi nhé. Ba cúp máy đây. Chúc con gái ngủ ngon.
- Vâng. Ba cũng ngủ ngon.

Ông Lâm thở phào nhẹ nhõm vì đứa con gái yêu của ông vẫn bình an vô sự. Ông liền gọi điện cho bác quản gia:

- Đại thưa ông chủ tôi nghe.
- Ko cần tìm con bé nữa đâu.
- Dạ vâng. Tiểu thư đang ở đâu ạ.- ông quản gia lo lắng hỏi.
- Con bé sáng nay đau đầu nên nó ở lại nhà bạn rồi. Chiều mai đi học bác qua trường đón nó là đc.
- Dạ vâng thưa ông chủ.
- Thôi tôi cúp máy đây, bảo mọi người về nghỉ đi nhé.
- Dạ vâng. Chào ông chủ.

Quay lại nhà hấn.

Nó ngồi xuống giường mở nhật kí đt ra tất cả có 103 cuộc gọi của nhỡ của baba nó và 97 cuộc gọi nhỡ của bác quản gia. Nó ko ngờ mọi người lại lo lắng cho nó như thế. Nó cảm thấy thật có lỗi với mọi người.

9. Chương 9

Nó đang ngồi suy nghĩ miên man thì:

- Cô đang làm gì đấy. Tôi vào đc ko?- hấn ở ngoài nói vọng vào.
- Ừm anh vào đi.
- Ba cô nói gì??- Hấn ngồi xuống chiếc ghế đối diện rồi hỏi nó (nó ngồi trên giường).
- Ừm... ba tôi cho tôi ở đây đêm nay. Ba bảo tôi chuyển lời cảm ơn đến anh.
- Ko có gì- hấn phẩy tay nói.
- Bây h cũng muộn rồi (bây h là 11r tại bọn nó ăn cơm muộn với mãi ứnh nhau nên thế). Tôi ngủ ở đây cô sang phòng đối diện mà ngủ (phòng của chị hấn).

- Ủm... nhưng... nhưng tôi sợ ngủ 1 mình lắm (ở nhà phải có người trông cho đến khi nào nó ngủ say mới thôi). Hay... hay là anh cho tôi ngủ cùng anh nhé.

- CỐ BỊ ĐIÊN AK- hấn đứng bật dậy khỏi ghế hét lên.- Cô có thấy đứa con gái nào đòi ngủ cùng với con trai chưa. Nào cô có chỗ nào ko đc bình thường ak???

- Ủm... yên tâm tôi sẽ ko làm gì anh đâu.

- Tôi còn đợi cô làm gì tôi chắc. KO đc nhất quyết là ko đc.

- Năn nỉ anh đẩy tôi nằm dưới đất còn anh nằm trên giường.

- KO ĐC.

Nó ngồi sụ mặt xuống ko nói gì tay bám chặt vào ga giường. Thấy vậy hấn hỏi nó:

- Sao cô ko chịu ngủ 1 mình.

- Tôi...tôi...sợ tối lắm.

- Ủm... thôi đc. Cô sang phòng đối diện lấy chăn gối sang đây. Yên tâm bên đây tôi bật điện sẵn rồi.

Nó lủi thủi đứng dậy bc sang phòng đối diện. Mở cửa phòng ra trước mắt nó là 1 căn phòng rất rộng và đẹp. Căn phòng đc chia thành 3 khu nhỏ (chỗ học, nhà vệ sinh, giường ngủ). Đặc biệt trên tường là bức ảnh lớn của 1 người con gái rất xinh (chị Bảo Linh nhà ta đây), nó thẩn mắc ko biết đây là ai. Trong phòng luôn thoảng 1 mùi nc hoa rất dễ chịu. Nó lại gần giường lấy chăn gối và mang sang phòng hấn.

- Phòng đây của ai vậy sao lại để trống? Căn phòng đẹp quá- nó vừa để chăn gối xuống giường vừa hỏi hấn.

- Phòng của vị hôn phu tôi đây. Cô ấy sang Mĩ học sắp về rồi, và cô ấy hơn tôi 1 tuổi. Tên Bảo Linh.- hấn nói đùa.

Nó chỉ âm ừ hấn đâu biết rằng những lời nói đùa vừa rồi đã làm tim nó đau, đau lắm. Nó thích hấn từ lâu rồi nhưng ko dám nói. Nó thích hấn vì bên hấn nó luôn có cảm giác an toàn và thân quen đến lạ kì. Vậy mà hấn đã có vị hôn phu rồi. Những lời nói đùa của hấn vô tình như những vết dao đâm vào tim nó, làm tim nó phải rỉ máu.

- Anh có vẻ rất yêu cô ấy- nó buồn bã hỏi hấn.

- Hỏi thừa. Tôi ko yêu cô ấy chả nhẽ tôi yêu cô- hấn đùa cợt.

- Ko...ko...tôi...tôi ko có ý đó- mặtn nó đỏ ửng vì câu nói đùa của hấn, may là hấn ko nhìn thấy.

- Tôi có gì nữa thôi muộn rồi đi ngủ thôi. Tôi ngủ dưới đất cô ngủ trên giường.

- Thôi tôi ngủ dưới đất đc rồi- vẫn giữ khuôn mặt buồn bã nó nói.

- Ko nói nhiều cô lên giường ngủ đi.

Nói rồi hấn lấy trần gối của mình trải xuống nền nhà.

- Cô còn ngồi đây làm gì, ko lo trải giường rồi mà ngủ đi.

- Ủ...ùm- nói rồi nó lên giường nằm (tất nhiên là đã don giường).

Nó nằm trên giường, ko ngừng suy nghĩ miên man về những điều hấn nói. Bỗng hấn cảm thấy có lỗi với nó khi nói đùa như vậy. Ko lẽ hấn đã sai. Suy mông lung 1 luk rồi hấn và nó cũng chìm vào giấc ngủ.

10. Chương 10

Nó đang ngủ thì bị đánh thức bởi ánh nắng mặt trời chiếu vào. Nó tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm cạnh hấn. Nó hoảng hốt bật dậy. Ko lẽ đêm qua nó ngủ say quá nên mới nằm lẫn xuống đất (đúng rồi còn ko lẽ gì nữa). H đây nó đang nằm gọn trong vòng tay hấn. Cảm giác này sao quá ấm cúng. Nghĩ lại những lời hấn nói hôm qua mà nước mắt nó lại trực trào ra thêm lần nữa. Nó khẽ gỡ tay hấn (hấn đang ôm nó mà), rỏ đi ra ngoài. Bc xuống nhà nó ko biết đi đâu, chợt nó thấy đằng sau có khu vườn nhỏ, nó nhanh chân đi

ra đây. Mở cánh cửa phía khu vườn ra. Trước mắt nó là 1 khu vườn thật đẹp. Bỗng đứng trong lòng nó lại dấy lên 1 cảm giác quen thuộc với nơi này. Đi lang thang trong vườn những hình ảnh quen thuộc đó lại hiện lên trong đầu nó. Vẫn là hình ảnh đứa bé gái và thằng nhóc vui đùa bên nhau. Đầu nó lại đau. đau lắm. Nó vẫn cố gắng bc đi tiếp, bỗng đứng nó dừng chân lại dưới 1 gốc cây, lúc này hình ảnh con nhóc bị ngã đã lấp kín đầu nó. Bỗng đứng nó ôm đầu, dường như đầu nó quá đau. Nó ko chịu đc liền cắn chặt môi và ngồi thụp xuống.

Còn về hấn ngủ dậy ko thấy nó đâu, hấn cảm thấy lo lắng. Sao hấn lại lo cho nó chính hấn cũng ko biết điều này. Thấy cửa sau lối đi ra vườn mở, hấn liền đi ra đây tìm nó. Đi quanh vườn hấn thấy nó đang ngồi dưới gốc cây nơi mà hấn và Chi Cheo thường chơi. Hấn lại gần nó:

- Sáng sớm mà cô đi đâu đó để người ta phải tìm cô rảnh quá hả?

-.....

- cô điếc hay câm mà ko trả lời tôi.

-.....

- Đây cô điếc ak???- hấn bực tức.

-.....

Thấy nó ko nói gì hấn lại gần nâng cằm nó lên thì thấy mắt nó xanh xao quá.

- Đây cô ko sao chứ???

Thấy nó có vẻ rất mệt hấn liền bế nó ngồi lên cái xích đu gần đây. Còn mình thì đi lấy nc cho nó.

- Đây cô uống đi- hấn đưa cốc nc ra trước mặt nó.

Nó cầm cốc nc lên rồi hỏi hấn bằng giọng yếu ớt:

- Sao anh lại biết tôi ở đây???

- tôi dậy ko thấy cô đâu, xuống nhà nhưng cũng ko thấy cô ở đây, thấy cửa ngoài này mở thì ra đây thôi. Ai ngờ cô lại ở đây đâu.- hấn thản nhiên đáp.

- Anh tìm tôi- nó buồn bã hỏi.

- Ko tìm cô chả lẽ tôi tìm ma. Mà sao cô hay đau đầu vậy mỗi lần như thế trông cô xanh xao lắm. Cô bị sao ak?- hấn lo lắng hỏi.

- Tôi ko biết ba tôi noi năm 15t tôi bị tai nạn và để lại di chứng ở não(là mất trí nhớ đó các bn), chán vì thế nên tôi hay bị đau đầu.

- Cô bị di chứng ở não hả. Chẳng trách sao cô lại ngu như vậy- hấn trêu nó.

Nó ko trả lời. Mọi lần hấn trêu nó nó đều đáp trả lại như hôm nay dường như lời nói đùa đấy chẳng làm nó để tâm. H nó chỉ cảm thấy buồn, buồn vì những lời hấn nói tối qua. Nc mắt nó lại trực trào ra. Dường như ko kìm chế đc, 1 giọt nc mắt đã lăn dài trên gò má nó. Thấy nó khóc hấn lo lắng hỏi:

- Cô sao vậy lại đau đầu nữa ak???

Nó ko trả lời. Buồn bã đứng dậy nó đi vào nhà. Thấy nó như vậy mà tim hấn thất lại. Nó ngồi xuống ghế so-fa mà lòng nặng trĩu. Thấy vậy hấn hỏi:

- Cô sao vậy trông cô buồn quá.

-.....

- Thôi tôi đi làm bữa sáng cho cô nhé. Ăn xong rồi đi học cùng tôi. Hôm nay là thứ 6 nên ko phải mặc đồng phục. Cô cứ lên phòng đồá diện lấy 1 bộ mà mặc.

Nói rồi hấn đi vào bếp để chuẩn bị bữa sáng. Hấn càng quan tâm đến nó thì lại càng làm nó buồn. Nó bc từng bc nặng trĩu lên cầu thang. Mở cửa phòng của chị bảo Linh mà nó thấy buồn. Nhìn bức ảnh của chị

Linh mà nó muốn khóc thêm lần nữa. Nó tự cảm thấy mình thua kém chị Linh ở mọi mặt. nên hắn yêu chị ấy cũng là chuyện đg nhiên. Nó lững thững bc về phía cửa tủ quần áo. Thấy ở góc tủ có 1 album ảnh nó mở ra xem thì toàn là ảnh của hắn chụp chung với chị Linh(chụp những lần hai chị em đi chơi cùng nhau ấy mà). Nhìn những bức ảnh này mà lòng nó thêm nặng trĩu. Để bức ảnh xuống nó chọn ình 1 chiếc áo sơ-mi trắng kẻ sọc đen và 1 chiếc quần cạp cao. Nó thay đồ xong, bc xuống nhà với vẻ mặt buồn bã. Đường như đêm qua nó đã khóc rất nhiều vì hắn.

11. Chương 11

Nhìn thấy nó đi xuống hắn hỏi:

- Thay xong rồi à? Sao lâu thế? Thôi ra bàn ngồi ăn nhanh đi còn đi học, muộn rồi.

Nó kéo ghế ngồi đối diện với hắn. Bấy h hắn mới để ý đến đôi mắt sưng mọng của nó, hắn lo lắng hỏi:

- Mắt cô sao thế? Cô lại khóc à?

Nó im lặng chăm chú ăn mà ko nói gì. Thấy nó như vậy lòng hắn quặn thắt:

- Cô sao vậy? Sao cô lại khóc nhiều đến mức để mắt sưng lên thế kia? Có chuyện gì sao nói cho tôi nghe đc ko???

Nó buồn bã đứng dậy nói:

- Tôi ăn xong rồi.

Nó bc ra phòng khách, để lại hắn với nỗi buồn khó tả. Hắn ăn xong rồi thu dọn. Bc ra phòng khách hắn nói với nó:

- Cô lên lấy cặp xuống đi, tôi chờ cô đi học.

Sau khi lấy cặp xong nó bc ra sân, chỗ hắn đang đợi:

- Cô đội vào- hắn nói với nó.

Nó nhận lấy mũ bảo hiểm rồi ngồi đằng sau hắn. Vẫn như lần trước hắn dặn nó ngồi cẩn thận. Nhưng lần này nó ko ôm hắn nữa thay vào đó là nó vịn tay vào khung xe. Hành động này của nó đã làm hắn cảm thấy rất hụt hẫng. Hắn ko biết từ tối hôm qua đến h sao nó lại buồn như vậy. Ko lẽ nó buồn vì hắn đùa với nó rằng chị Bả Linh là vị hôn thê của hắn. Nếu vậy chẳng khác nào nói rằng là nó thích hắn, ko thể nào có chuyện đó đc. Với lại hắn chắc chắn rằng nó ko buồn vì chuyện đấy đc vì ở cái trường Royal này ai chả biết hắn và chị Bả Linh là 2 chị em (thằng này ngổ nhĩ vừa mới vào trường thì sao biết đc). Vậy thì nó buồn vì chuyện gì??? Đang suy nghĩ lan man thì hắn nhận ra rằng mình đã đến trường. Đi thẳng vào nhà gửi xe, hắn và nó bấy h là trung tâm chú ý của mọi người. Ai cũng ngỡ ngàng ko hiểu tại sao hắn lại trở nó đi học, đây là lần đầu tiên mọi người thấy hắn trở 1 đứa con gái khác ngoài chị Bả Linh. Hắn dừng xe cho nó xuống, nó trả mũ rồi lững thững bc vào lp với khuôn mặt buồn bã. Từ xa thấy nó, Tuấn chạy lại:

- Chi đến sớm vậy. Sao hôm nay Chi lại đi cùng Ken. Mắt Chi bị sao thế. Chi khóc à- Tuấn hỏi dồn dập với bộ dạng lo lắng.

- Mình ko sao- nó trả lời bằng giọng mệt mỏi.

Nói rồi nó bỏ về lớp để lại Tuấn với khuôn mặt khó hiểu đứng lù lục đấy thì:

- Mà đứng đực ra đây làm gì- hắn quàng vai Tuấn hỏi.

- Mà có nhìn thấy Chi lạ ko??? Trông cô ấy gầy quá.

- Mà cũng thấy thế à??? Tao hỏi nhưng cô ta ko nói gì. Mà sao mà lại lo cho Chi thế.- hắn hỏi bằng giọng ngờ vực.

- Tao...tao...thích Chi.

- CÁI GÌ- hắn bất ngờ hét to. Làm những người trên sân trường đều chú ý đến.

- Mày nhỏ cái mồm thôi- Tuấn giơ tay lên ra vẻ cầu xin.

- Xời oi!!! Ai mày chả nói là thích- hấn phẩy tay nói.

Ko lần này là thật, ko giống với những lần khác, Tao thích Chi thật lòng.

- Ủm nhưng mày thích con nhỏ đó từ bao h???

- Tao ko biết.

Câu nói của Tuấn làm hấn cảm thấy sợ. Sao hấn lại sợ, và hấn sợ gì??? Ko lẽ hấn sợ nó sẽ thích Tuấn, sợ mình sẽ mất nó... nhưng tạ sao hấn lại sợ những điều đấy. Thấy thằng bạn đứng im như tượng, Tuấn hỏi:

- Mày làm sao thế?

- Ak...ak...ko sao. Nhưng mày thích Chi thì liên quan gì đến tao.

- Ủm... tao định nhờ mày.

- Nhờ gì?

- Nhờ mày nghĩ cách chiều nay tao sẽ tỏ tình với Chi.

-HẢ...

- Mày nhỏ cái mồm lại giùm tao đc ko Ken.

- Ủ...ừm. Nhưng sao mà vội thế.

- Ko biết... chắc là vì tao thích Chi.

- Ủm... nhưng cái này thì tao chịu. Mày đừng hỏi tao, tao ko biết gì hết thôi tao lên lớp đây.

Tuấn ngỡ ngàng trước thái độ lạ lùng của thằng bạn. Tuấn đâu biết rằng hấn làm thế là để che giấu đi 1 mớ cảm xúc hỗn độn bên trong. Và dường như cũng chính lúc này hấn nhận ra hấn đã yêu nó. Hấn đang bối rối thật sự. Hấn ko biết nên chọn gì giữa tình yêu và tình bạn nữa. Hấn phải làm sao đây. Chiều nay Tuấn- thằng bạn chí cốt của hấn sẽ tỏ tình với người hấn yêu. Hấn phải làm sao đây. Hấn đang cảm thấy rối bời và lúng túng thật sự.

12. Chương 12

Tuấn vào lớp bc xuống chỗ nó đang ngồi:

- Chi ơi mình có chuyện muốn nói với cậu.

- Chuyện gì thế- nó ngược mắt lên hỏi.

- Ủm cậu ra đây 1 lát cùng mình đc k???

- Ủm... đi thôi.- nó đứng dậy bc về phía Tuấn.

Nhìn nó và Tuấn đi cùng nhau mà lòng hấn quặn thắt. Hấn rất muốn đứng dậy kéo nó lại nhưng sao đôi chân này lại ko đủ can đảm để được điều đó. Hấn cảm thấy mình lúc này thật vô dụng. Nhưng hấn biết làm sao được khi 1 bên là người con gái hấn yêu còn 1 bên là thằng bạn chí cốt của hấn.

Còn về phía Tuấn, Tuấn kéo nó đi ra vườn hoa sau trường, đặt nó ngồi xuống ghế Tuấn nói:

- Ủ...ừm...Chi...Chi...thực...ra...- Tuấn ấp úng nói.

- Có chuyện gì vậy- nó thần mắt.

- Ủ...ừm...mình...mình...muốn...nói...nói...là...mình...mình...yêu Chi- hít một hơi dài Tuấn nói tiếp- Chi đồng ý làm bạn gái của Tuấn nhé.

-.....- nó cứng đờ người ra ko nói đc gì do quá bất ngờ.

- Chi...Chi à. Chi cố nghe mình nói gì ko đó- Tuấn lay nhẹ vào vai nó nói.

- Ủ...ừm- nó sức tỉnh- Tuấn đùa mình đấy à.

- Ko, ko. Tuấn nói thật đấy Chi làm bạn gái của mình nhé- vừa nói Tuấn vừa khua tay loạn xạ để chứng tỏ cho nó thấy là mình nói thật.

- Ủ...ừm...Tuấn ình thời gian suy nghĩ nhé.

- Ừmk...ok. Thôi cũng sắp đến h học rồi mình vào lớp đi.

- Ủm... đi thôi.

Reeeeeeeenggg!!! Tiếng chuông báo vào h học.

Nhìn nó và Tuấn đi cùng nhau mà trong hần ko khỏi lo nghĩ. Nhìn vẻ mặt thoải mái của Tuấn hần càng thêm lo. Hần nghĩ ko lẽ nào nó đã đồng ý làm bạn gái của hần, nghĩ vậy hần liền rút điện thoại ra nhắn tin cho Tuấn.

- Sao màyyy???

- Sao là sao???

- Ax. Chẳng nhẽ tao còn chuyện khác để hỏi màyy.

- Ak. Chuyện đó hả. He2.

- WHAT. Chi đồng ý làm bạn gái của màyy rồi hả.

- Ko.Chưa.

-Thế sao cười- hần thở phào nhẹ nhõm.

- He2. Chi nói là cho cô ấy 1 tuần để suy nghĩ. He2. Vậy là tao có cơ hội rồi. Ôi sướng quá!!!

- Ủ...ừm...thôi tao học đấy- hần đánh trống lảng.

- Ủ.

Nghe thấy Tuấn nói nó cần 1 tuần để suy nghĩ mà trong lòng hần ko ngừng suy nghĩ. 1 tuần. 1 tuần là khoảng thời gian hần và Tuấn chờ đợi. 1 tuần là khoảng thời gian để hần suy nghĩ về tình cảm của mình với nó. Nếu nó đồng ý hần đành rút lui để nó được hạnh phúc. Còn nếu ko hần sẽ cố gắng có đc nó để rồi yêu nó bằng cả trái tim mình. 1 tuần là khoảng thời gian để quyết định tất cả. 1 tuần liệu có đủ...

13. Chương 13

Reeeeeeeennngggg!!! Tiếng chuông báo hiệu h ra chơi đã đến. Tuấn nhanh chóng đứng dậy và kéo tay nó đi:

- Đi thôi- Tuấn nói.

- Đi đâu- nó ngơ ngác

- Đi ăn, hôm nay Tuấn đãi mà Chi ko đói hả???

- Ủm...đi thôi. Dẫu sao thì cũng là Tuấn mời, hơn nữa Chi cũng đói rồi- nó vừa nói vừa xoa xoa tay vào bụng.

- Ủm, vậy đi thôi- Tuấn vừa dứt lời liền kéo nó đi luôn.

Về phần hắn khi thấy nó và Tuấn đi cùng nhau hắn cảm thấy tim mình đau nhói. Hắn chán nản gục mặt xuống bàn, hắn ko nhận ra rằng mắt mình đã nhòe đi từ lúc nào. Quả thật bây h hắn cảm thấy rất mệt mỏi và yếu đuối.

Quay lại chỗ nó và Tuấn nào.

Vừa xuống đến canteen Tuấn ấn nó ngồi xuống tại một cái bàn trống:

- Chi ngồi đây đợi mình một lát nhé đừng đi đâu cả mình quay lại ngay thôi.

-Ừm.

..... 1 lúc sau.

- Đây đồ ăn của Chi đây- Tuấn đưa ra 1 đĩa đầy ngập đồ ăn trước mặt nó.

- 0_0 mình làm sao có thể ăn hết đc chỗ thức ăn này- no chau mày nói.

- Ko hết cũng phải ăn. Nhìn Chi gầy trông xấu lắm.

- Ừm.

- Ak quên nước của Chi đây- Tuấn đưa cho nó 1 chai chanh muối.

- Ừm có gì Tuấn cứ để Chi lấy ko cần phải làm thế đâu mọi người nhìn đấy.

Nghe nó nói Tuấn mới để ý đến các lời bàn tán xì xầm xung quanh:

- Ủa sao hôm nay con nhỏ Chi lại đi cùng Tuấn- hs1.

- Sao anh Tuấn lại lo cho con nhỏ đó thế nhỉ.-hs2.

- Hết anh Ken h lại đến anh Tuấn con nhỏ Chi đó định tán hết mấy anh hotboy ở trường mình hả. Nhìn thấy ghét-hs3.

- Anh Tuấn chắc cũng chỉ thích nó đc vài ngày thôi- hs4.

Nghe thấy thế Tuấn bực mình quay lại quát:

- Sao các người lảm chuyện thế nhỉ. Các người còn muốn học ở đây hay muốn tóit đuổi ra khỏi trường hả . Tôi mà còn nghe 1 lần nữa các người nói xấu về Chi thì liệu hồn đấy.

Quay qua nó Tuấn nói.

- Thôi Chi ăn đi, kệ bọn họ đừng để ý làm gì.

Ừm mà sao hôm nay ko thấy tên kia vậy- nó rụt rè hỏi.

- Chi hỏi Ken hả. Hình như nó mệt nên ở trên lớp rồi. Thôi Chi ăn đi.

- Ừm.

Đang ăn thì:

- Cảm ơn Chi nhé- Tuấn nói.

-???- nó ngơ ngác ko hiểu Tuấn đang nói gì.

- Hỳ...tại Chi đã cho Tuấn 1 cơ hội. Chi đã suy nghĩ về lời đề nghị của Tuấn.

- Ừm...ko có gì.

- Tuấn sẽ cố gắng để Chi yêu Tuấn.

- Ừm. Thôi ăn đi.- nó đánh trống lảng.

- Ừm.

Ăn xong nó và Tuấn cùng lên lớp học. Nhờ có Tuấn mà tâm trạng nó tốt hơn rất nhiều. Nhưng để làm bạn gái Tuấn thì quả thật nó chưa nghĩ đến.

14. Chương 14

Cả tuần nay nó ko ngừng suy nghĩ về lời đề nghị của Tuấn. Ngày mai là ngày nó trả lời Tuấn rồi mà bây h đầu óc nó vẫn trống rỗng. Mãi suy nghĩ miên man mà nó ngủ thiếp đi từ lúc nào ko hay.

Ồ...ó...o...o- tiếng chuông báo thức gọi nó dậy. Nó mệt mỏi ngồi dậy, nó ko muốn đi học 1 tí nào đơn thuần là nó ko biết phải đối diện với Tuấn ra sao.

Thất thểu đi trên hành lang của lớp học nó vô tình va phải 1 người:

- Xin lỗi- nó mơ hồ nói.
- Ủm...ko sao...ak bạn ình biết phòng hiệu trưởng ở đâu vậy?
- Chị đi thẳng rồi rẽ trái là đến.
- Cảm ơn bạn.

Nó nói chuyện mà ko hề để ý đến người đối diện với nó là ai. Còn về phía cô gái mà nó xô phải thì sau khi tìm đc phòng hiệu trưởng cô ấy bước chân về phía cửa lớp A-08 và tại đây sắp có 1 sự kiện mới xảy ra... Về phía nó thần thờ bước vào lớp nó gục mặt xuống bàn ngủ tiếp. Đang yên giấc được 1 lúc thì:

- Chi ơi dậy đi cô vào lớp rồi- Tuấn lay người gọi nó dậy.
- Ủm... sao ko gọi mình dậy sớm.
- Ủm...hỳ tại thấy Chi ngủ ngon quá nên mình ko nỡ gọi dậy.
- Ủm... cô vào lớp lâu chưa vậy.
- Cô vừa mới đến thôi.
- CÁC EM TRẬT TỰ- tiếng cô giáo chủ nhiệm quát, cả lớp im re ko còn 1 tiếng động.
- Hôm nay Lớp ta có 1 học sinh mới- quay ra phía cửa lớp cô nói- Linh em vào đi.
- Xin giới thiệu với cả lớp đây là bạn Phan Bảo Linh- Quay qua Linh cô nói- em có thể tự giới thiệu mình với cả lớp.
- Xin chào các bạn các bạn còn nhớ mình hok ạ. Hok nhớ mình giới thiệu lại nhé mình là Phan Bảo Linh. Mình vừa mới đến còn nhiều sai sót mong các bạn chỉ giáo- nói rồi Linh quay xuống nháy mắt tình nghich với cả lớp.
- Woaaaaaaa chị Linh đã về- hs1.
- Chị ơi em nhớ chị- hs2.
- Chị Linh xinh quá-hs3.
- Chị ơi em yêu chị- hs4.

-.....

- RẦM!!! Các em trật tự- Gõ mạnh thước xuống bàn cô nói.
- Em tự chọn chỗ ngồi ình nhé.
- Vâng em ngồi cạnh Ken cô nhé.- nói rồi Linh bước xuống chỗ hần đang ngồi.

Sự xuất hiện của Linh làm nó, hần, và Tuấn quá ngạc nhiên. Nó ko ngờ rằng học sinh mới của lớp mình lại là chị Linh- vị hôn thê của hần. Hơn nữa chị ấy còn đang ngồi trước mắt nó. Còn về phần hần và Tuấn nãy h nghe Linh giới thiệu mà mắt chữ A mồm chữ O.

- Chị...chị...chị về hồi...hồi nào..vậy- hần lắp bắp nói.
- He3 chị vừa về sáng nay thôi. Định về nhà nghỉ ngơi trước nhưng nhớ em quá nên đi học luôn nè.
- Chị...chị làm em bất ngờ quá. Sao chị ko kêu em ra đón.

- Chị định làm em bất ngờ mà.- quay xuống Tuấn Linh nói- Tuấn dạo này đẹp trai quá!!!

- Hỳ chị cứ trêu em, em vẫn thế mà.

- Hỳ chào em chị là Linh làm bạn với chị nhé.

- Ừm...vâng... em là Chi.

- Ừm... trông em quen quá.- Linh chau mày nói.

- Sao lại thế đc chị mới gặp lần đầu mà chắc chị nhầm với ai rồi.

- Ừm chắc thế. Thôi học đi ko cô phạt cả 4 chị e bây h- Linh tươi cười nói.

H học trôi qua trong sự vui vẻ của hầu hết mọi người nhưng 1 ai đó thì vẫn mang tâm trạng ủ dột.
Reeeeeeeeeennnnnnnggggggg!!! Tiếng chuông báo hiệu h ra chơi đã đến.

Linh khoác tay hân rồi vui vẻ quay xuống nói với nó và Tuấn:

- Hôm nay đi ăn cùng chị nhé, chị đãi.

- Hỳ tất nhiên ạ.

- Ừ...ừm- nó bối rối ko biết phải làm gì liền quay qua nhìn hân, thấy vậy hân nói:

- Bảo cô đi thì cô cứ đi.

- Ừm...vâng ạ- nó nói với Linh.

Bước xuống canteen 4 người bọn nó là tâm điểm chú ý của mọi người, đặc biệt là chị Linh, canteen ồn ào náo nhiệt hơn hân:

- Wooooooooo chị Linh đã về-hs1.

- Nhớ chị quá ak-hs2.

- Chị Lin h ngày càng xinh-hs3.

-.....

- Ừm...mọi người trật tự Linh muốn nói với mọi người 1 chuyện.

Cả canteen ko còn 1 tiếng động.

- Linh muốn nói là từ nay trở đi Linh sẽ là thành viên mới của Royal mọi người đồng ý ko.

- Woooooooo. Bọn em đồng ý.

-Ai ko đồng ý chị nói với em em sẽ xử lý nó (bạo lực).

- Hỳ cảm ơn mọi người nhiều hôm nay mọi người ăn tự nhiên nhé. Linh đãi.

- Bis bis chị Linh no 1.

- Ra đằng kia ngồi nhé - Linh quay qua nói với 3 người còn lại.

- Mọi người ăn gì để chị đi lấy.

- Em gì cũng đc- Tuấn nhanh miệng nói.

- Vẫn như cũ ạ- hân lạnh lùng đáp.

- Ừm...chị cho em chanh muối nhé.

Mọi người ăn uống vui vẻ ngoại trừ 1 mình nó. Nhìn thấy hân vui vẻ như vậy mà tim nó đau nhói, đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy hân vui như thế. Nó cảm thấy mình thật dư thừa và nó nghĩ rằng nó đã có câu trả lời cho Tuấn nên:

- Mọi người ăn vui vẻ nhé em và Tuấn ra đây có chút chuyện- quay qua Tuấn nó nói- Tuấn ra đây cùng mình đc ko.

- Ủm đi thôi- Tuấn nói.
- PP mọi người nhé- Linh vui vẻ đáp lại lời nó.
- Nhìn thấy nó đi mà hần cảm thấy lòng nặng trĩu nó đâu biết rằng ngồi trong canteen mà hần luôn nghĩ về nó. Về phía nó và Tuấn, sau khi đi cùng Tuấn ra vườn hoa sau trường nó nói:
- Ủm...Tuấn ak- nó áp úng.
- Có chuyện gì vậy Chi.
- Tuấn còn nhớ lời đề nghị của mình chứ.
- Ủm Chi đã suy nghĩ rồi ak- Tuấn hồi hộp nói.
- Ủm mình đã có câu trả lời rồi, và mình muốn nói với Tuấn là.....

15. Chương 15

- Ủm... mình... muốn nói là... mình...mình... chấp nhận lời đề nghị của Tuấn- Nó áp úng nói.
- Whattttttt!!! Chi...Chi... có thể...nói...nói lại đc ko...Tuấn...Tuấn nghe...chưa rõ- Tuấn rất mong có thể đc nghe lại những lời nó vừa nói.
- Ủm...mình...mình đồng ý làm bạn gái của Tuấn.
- Woaaaaaaa Chi...Chi đồng ý làm bạn gái mình, woa...Chi đồng ý- Tuấn vui sướng hết lên.
- Ô- Ngỡ ngàng trước sự vui mừng thái quá của Tuấn nó nói- Tuấn...Tuấn nói nhỏ lại đc ko.
- Hy2. Xin lỗi Chi tại mình vui quá, hạn phúc quá mình hứa mình sẽ yêu thương, chăm sóc và bảo vệ Chi thật tốt- Tuấn ôm chầm lấy nó nói (hạn phúc quá mà).
- Ủ...um...Tuấn bỏ mình ra đc ko- Nó vừa nói vừa đẩy Tuấn ra.
- Hy2 xin lỗi chi tại mình hạn phúc quá mà- Tuấn gãi tay nói.
- Ủm... ko sao. Sắp đến h học rồi mình đi thôi- nó đánh trống lảng.
- Ủm. Hi2.

Tuấn và nó đi cạnh nhau mà mỗi người tâm trạng mỗi khác. Tuấn thì vui mừng vì nó đã đồng ý làm bạn của mình. Còn nó thì khác thật ra nó đồng ý làm bạn gái của Tuấn chỉ vì nó hy vọng có thể thay thế Tuấn vào vị của hần trong trái tim nó. Và cũng là để cho Tuấn và nó 1 cơ hội. 1 cơ hội để nó quên hần, 1 cơ hội để nó yêu Tuấn và 1 cơ hội để nó làm lại mọi thứ. Nó biết nó lấy Tuấn làm người thay thế là 1 điều ko phải nhưng thật sự nó ko còn sự lựa chọn nào khác.

Thấy thằng bạn mình vui vẻ bc vào lớp, hần liền lại gần hỏi:

- Gì mà vui thế mày.
- He3. Vui quá. He3.
- Cái thằng điên này cười ít thôi. Có gì vui kể tao nghe cái- hần hí hửng hỏi (hần vẫn chưa nhớ ra hôm nay là ngày nó trả lời Tuấn).
- He3. Vui quá.
- Mày có nói ko tao đập chết ăn thịt đấy.
- He3. Vui quá. Mày ơi Chi...Chi đồng ý làm bạn gái tao rồi. He3 Vui quá.
- CÁI GÌ??? - Hần và cả lớp đồng thanh hét (do Tuấn nói to quá nên ai cũng nghe thấy).

- Sao con nhỏ ấy lại làm bạn gái của anh Tuấn- hs1.

- Sao anh Tuấn lại vui như vậy- hs2.

- Có lẽ nào anh Tuấn yêu con nhỏ Chi đấy- hs3.

- Ôi anh Tuấn, hạnh phúc của đời em-hs4.

-..... bla blam 1 tá lời bình luận về Tuấn và nó.

Quay lại với hần. Sau khi nghe Tuấn nói vậy tai hần như muốn ù đi:

- S...sao...sao...Chi...Chi..đồng...đồng ý...làm bạn...bạn...gái mày...rồi...rồi...hả- hần lắp bắp nói ko nên lời.

- Ủk...Ken ơi tao vui quá đi.

- Ủ...chúc...chúc mừng mày- Nói rồi hần thất thểu bc về phía bàn học.

Hần thật sự rất buồn. Sự tuyệt vọng đang dần xâm chiếm tim hần: " Vậy là hết cô ta đã đồng ý làm bạn gái Tuấn. Vậy là đã kết thúc, tất cả đã kết thúc. Mình thật sự ko còn cơ hội nào nữa rồi"- hần gục mặt xuống bàn 1 cách chán nản.

Thấy hành động lạ lùng của hần như vậy nó thắc mắc: " Sao hần lại thế??? Sao hần lại ko vui khi Tuấn nói vậy??? Hần thật khó hiểu, nhìn hần như vậy mình muốn khóc nhưng sao lại ko khóc đc thế này". Nó liền lắc đầu để xua tan những ý nghĩ về hần.

Tuấn cũng cảm thấy lạ lùng về hành động của thằng bạn nhưng do anh quá vui nên ko để ý. Là người đứng chứng kiến hết câu chuyện, Linh thầm nghĩ:

- Em biết yêu rồi Ken ạ.

16. Chương 16

Hần ko còn có tâm trạng nào để tiếp tục học nên đã chôn về trước. Nằm xuống giường một cách mệt mỏi hần liền rút điện thoại ra gọi cho Phong:

- Phong hả, mày đang ở đâu đấy?

- Vâng, em đang ở bar có việc gì ko anh?

- Vậy hả? Mày ở yên đó đi, anh qua ngay.

- Ủa??? Em tưởng anh ko đi bar nữa sao h lại đi vậy?

- Hỏi nhiều quá mày hay ko muốn cho anh đến đó hả?

- Đâu, em làm gì có ý đó. Tại thấy lạ nên em hỏi thôi mà.

- Hỳ, đùa tí. Tại hôm nay anh ko vui nên muốn đi xả xì-chét tí mà. Thôi anh cúp máy đây mày ở yên đấy đợi anh.

- Vâng. Bye anh.

- Ủ bye.

Nói dứt lời hần liền xuống gara lấy xe rồi phóng đến bar.

10' sau tại bar Devil (cái này lạ em bịa đại).

Hần đang căng mắt ra để xem thằng em mình ở đâu thì:

-Anh Ken em ở đây nè- Phong vẫy tay gọi hần.

- Đợi anh lâu ko- ngồi xuống ghế hần nói.

- Cũng bình thường thôi ạ. Mà anh uống gì để em gọi.

- Vẫn như cũ (cái tên rượu em quên rồi, mọi người thông cảm).
- Vâng- quay ra Nam (tên người phục vụ ở đây) Phong nói- Vẫn như mọi lần nha em.
- Vâng, anh Ken dạo này ko gặp anh, anh khỏe chứ?- Nam hỏi.
- Ủ, anh vẫn thế.
- Mà em nghe nói dạo này anh ko quản lí hội nữa. Sao vậy anh?- vừa pha rượu Nam vừa nói.
- Ủm. Ko có gì đâu.
- Mọi người nhớ anh lắm á. Có gì anh thu xếp được công việc rồi quay lại quản lí hội nha anh. Em thấy một mình anh Phong ko lo hết việc của hội đâu. Rượu của anh đây ạ.
- Ủ. Tks nha.
- Dạ, ko có gì.
- Nam nó nói đúng đó anh. Một mình em lo việc của hội ko xuể, hơn nữa mọi người cũng nhớ anh lắm.
- Ủ, để anh suy nghĩ đã.
- Vâng. À em nghe nói chị Linh về nước rồi ạ. Chị về lâu chưa anh. Sao ko qua chơi với bọn em.
- Ủm chị mới về nên chưa qua đc. Rảnh chị qua với bọn em luôn.
- Hi2. Vâng. Giờ em bận phải qua đây 1 chút. Có gì lát em quay lại.
- Ủ. Bye.
- Vâng. em chào anh.

Ngồi một mình, hấn đang suy nghĩ lại xem có nên trở lại cuộc sống trước kia của mình. Trở lại là một con người sống lạnh lùng và vô cảm. Và có nên quay lại để tiếp tục công việc của hội. Hấn nhận ra rằng mình đã thay đổi rất nhiều vì nó. Hấn hòa đồng, vui vẻ hơn trước. Hấn biết quý trọng bản thân mình hơn. Hấn ko còn vùi dập con người mình vào những lần đi bar và bảo nữa. Đơn giản chỉ vì hấn muốn sống. Sống để đc bên nó, sống để đc lo lắng cho nó, và sống để cảm nhận đc rằng hấn đã yêu nó.

17. Chương 17

Hết ly này đến ly khác hấn đang tự chuốc ình say để có thể quên đi tất cả. Hấn muốn quên đi nó và quên đi những gì thuộc về nó. Nhìn hấn lúc này chả khác gì một cais xác ko hồn:

- Anh, anh Ken sao anh uống say quá vậy- Phong chạy lại lay người gọi hấn.
- Ai vậy- ngẩng mặt lên hấn hỏi Phong.
- Trời em Phong nè anh uống say quá đến nỗi nhìn mặt em cũng ko rõ luôn hả?
- Hỳ... Phong àk... anh ko say... thằng này... nói... linh tinh... anh... say sao được.
- Thôi để em đưa anh về.
- về gì...còn...sớm mà.
- Anh ơi bây h là 12h đêm rồi đó có sớm gì đâu anh, thôi để em đưa anh về.

Phong chặt vật diu hấn ra xe. Người hấn nồng nặc mùi rượu. Đã rất lâu rồi Phong mới nhìn thấy hấn trong bộ dạng này. Phong thật ko thể hiểu nổi đã có việc gì xảy ra khiến hấn- đại ca của một thế giới ngầm h lại trong bộ dạng này.

Ở nhà, Linh đang đi đi lại lại lo lắng ko biết sao h này mà hấn vẫn chưa về:

- Bác quản gia, chiều nay Ken nó có về nhà ko bác?- Linh lo lắng hỏi.
- Dạ hồi chiều thiếu gia có về sau đó lại đi luôn rồi ạ.

- Bác biết nó đi đâu ko, sắp cháu gọi điện cho nó mãi mà ko đc.
- Dạ thưa tiểu thư tôi ko biết, hay để tôi sai người đi kiểm cậu chủ về ạ.
- Dạ thôi ko cần đâu ạ h này cũng đã muộn rồi như vậy thì phiền mọi người lắm. Cứ thử đợi một lát nữa xem sao bác àk.
- Vâng thưa tiểu thư.

Kính Koong tiếng chuông cửa nhà hân reo lên.

- Chắc Ken nó về, bác để cháu ra mở cửa cho.
- Tôi đi cùng tiểu thư.
- Dạ thế cũng được ạ.

Đi ra cửa thấy Phong, Linh liền hỏi:

- Phong hả lâu rồi ko gặp em dạo này thế nào rồi, khỏe ko?
- Dạ em chào chị, em khỏe ạ.
- Ủk mà h muộn rồi em đến đây có việc gì ko em.
- Dạ anh Ken uống say quá em đưa anh ấy về ạ.
- Thằng này sao hôm nay tự dưng lại uống say vậy
- Em cũng ko biết nữa hình như là anh ấy đang buồn chuyện gì đấy ạ.
- Ủkm vậy ak, bác quản gia bác đưa Ken lên phòng giúp cháu nhé.
- Dạ vâng thưa tiểu thư.
- Phong em vào nhà nghỉ một lát nha em.
- Dạ thôi ko cần đâu ạ, h này cũng muộn rồi em phải về đây ạ.
- Ủm, cảm ơn em nhiều làm phiền em quá.
- Dạ ko có gì đâu ạ, àk khi nào chị rảnh chị qua chơi cùng bọn em nhé, mọi người nhớ chị lắm á.
- Okie, Chị sẽ qua, em giúp chị chuyện lời hỏi thăm đến mọi người giùm chị nhé.
- Dạ vâng. Thôi em về đây, em chào chị.
- Ủm bye em, em về cẩn thận nha.
- Vâng, bye chị.

Bước vào nhà Linh hỏi bác quản gia:

- Ken đang ngủ hả bác.
- Vâng thưa tiểu thư cậu ấy ngủ rồi ạ.
- Vâng cháu cảm ơn bác. H này cũng muộn rồi bác và mọi người ngủ sớm đi ạ. Cháu qua phòng nó xem sao.
- Vâng, tôi ngủ trước đây, tiểu thư ngủ ngon nhé.
- Vâng bác ngủ ngon.

Vừa bước lên phòng Linh vừa suy nghĩ ko hiểu vì sao hân lại uống say đến thế. Sáng đi học thì bỏ về trước, tối về thì say khướt. Linh cũng phần nào hiểu được hân vì sao mà lại ra nông nổi này. Nhìn hân bây h có phần nào đấy cảm thấy rất đáng thương.

- Trời vừa bước vào phòng mà đã nồng nặc mùi rượu.- Linh vừa mở cửa phòng vừa nói.

Ngồi trên giường Linh ko ngừng lo lắng cho thằng em trai duy nhất của mình. Linh biết được rằng hấn rất yêu nó, và cũng biết rằng nó yêu hấn. Nhưng Linh ko thể nào hiểu được vì sao nó lại nhận lờ làm người yêu của Tuấn. Có lẽ nào giữa hấn và nó đã có hiểu lầm gì đó.

Bước ra ngoài và đóng cửa phòng lại Phòng vừa nghĩ ” cô bé tên Chi ấy trông rất giống với một người”

18. Chương 18

Vừa mới thức giậy hấn đã cảm thấy rất đau đầu.

- Ủa sao chị ngồi đây- hấn ngạc nhiên khi thấy Linh đã ở phòng hấn từ sớm.
 - Lại còn hỏi được àk em làm cái gì mà uống cho say khuiwts ra vậy hả, làm phiền Phong nó phải đưa em về.
 - Đầu em có say gì đâu, em uống có chút thôi àk.
 - Lại còn cãi lờn sau mà còn như thế nữa là chị cho ngủ đường đây.
 - Vâng, em biết rồi- hấn nói với khuôn mặt ỉu xiu.
 - Thôi dậy đánh răng rửa mặt đi, lát còn phải đi học nữa đây.
 - Em ko đi đâu.
 - Gì nữa em còn định giở trò gì nữa đây. Muốn ăn đòn ak.
 - Chị có đánh chết em em cũng ko đi đâu, cái trường học “rách nát” đó em ko cần (công nhận cái trường đó “rách nát” thật)
 - Em đang nói cái gì đấy hả
 - Kệ em, thôi chị ra ngoài đi cho em còn ngủ.
- ” Cái thằng điên này muốn chết ak. Ke3” Linh thầm nghĩ rồi đạp hấn xuống đất.
- Yahhhhhhhhhhhhhhh cái chị này- hấn vừa hét lên vừa lồm cồm ngồi dậy.
 - Em trai yêu “vầu” của chị chúc em ngủ ngon - Nói rồi Linh bước ra để hấn trong phòng với cái đầu đang bốc khói.

19. Chương 19

Bước xuống nhà Linh ngồi vào bàn ăn sáng:

- Lát bác mang đồ ăn sáng lên phòng cho Ken hộ cháu nhé- Vừa rót ly nước cam Linh vừa nói.
- Vâng. Thưa tiểu thư.
- Bác chuẩn bị xe cho cháu để cháu đi học nhé.
- Vâng.

Ăn xong bữa sáng Linh lấy xe đến trường. Hôm nay Linh đến trường sớm hơn so với mọi ngày nên đã đi bộ ra vườn hoa sau trường. Bỗng Linh nhìn thấy nó đang ngồi trên xích đu với khuôn mặt buồn bã:

- Chi sao ngồi đây một mình vậy chị ngồi cùng được ko em- Linh bước lại gần hỏi nó.
- Ồ chị Linh sao chị lại ở đây?- nó ngạc nhiên hỏi.

- Hôm nay chị đi học sớm thấy trường vẫn còn ít người nên ra đây chơi ko ngờ lại gặp em ở đây. Mà sao em ngồi đây một mình vậy?
- Em ra đây ngồi một lát cho yên tĩnh thôi. Mà sao hôm nay em ko thấy Ken đi cùng chị?
- Àk hôm nay nó nghỉ học em ak- thấy nó vẫn chưa hiểu gì nên Linh nói tiếp- Tối qua nó uống say quá nên hôm nay ko dậy đi học được ấy mà.
- Uống say ạ?
- Ừm hình như nó đang buồn chuyện gì đấy nên mới uống cho say quên đến tối muộn mới về.
- Vậy ạ- nó buồn bã trả lời.

Nghe thấy Linh nói vậy nó cảm thấy rất lo lắng. Nó lo lắng cho hân. Nó đã tự nhủ với lòng mình rằng sẽ cố quên hân, quên những gì thuộc về hân nhưng dường như với nó việc này là ko thể. Bất chợt nó nghĩ đến Tuấn. Nó cảm thấy có lỗi rất nhiều khi coi Tuấn chỉ như một người thay thế. Mỗi lần Tuấn lo lắng, chăm sóc cho nó là mỗi lần nó cảm thấy có lỗi với Tuấn nhiều hơn. Vẫn biết là vậy nhưng tại sao nó vẫn nhận lời yêu Tuấn. Có lẽ nó cần một bờ vai để tựa, cần một người hiểu nó và chia sẻ cho nó. Với nó có lẽ Tuấn là một người anh trai chứ ko phải là người nó yêu.

Thấy nó đang nghĩ miên man, Linh liền hỏi:

- Chị em đang nghĩ gì thế?
- Dạ- nó giật mình trả lời.
- Em đang nghĩ gì mà chăm chú vậy.
- Dạ ko có gì đâu ạ.
- Ừm. Mà thôi cũng sắp đến h học rồi mình vào lớp thôi.
- Vâng.

20. Chương 20

Vậy là h đây Tuấn và nó đã là một couple. Và tất nhiên công việc của hai người là phía có ít nhất là một buổi hẹn hò và hôm nay Tuấn gọi nó ra đây là vì việc này (bây h đang là h ra chơi mọi người àk):

- Tuấn nói chuyện với Chi một lát được ko?
- ???? Có việc gì vậy Tuấn?
- Àk ko có gì đâu chỉ là Tuấn muốn rủ Chi cùng đi xem phim vào tối nay thôi.
- Ừm mấy h vậy Tuấn?
- Hy2 8h Tuấn qua đón Chi nha.
- Thôi ko cần đâu, như vậy làm phiền Tuấn lắm, Chi đợi Tuấn ở trước cửa rạp chiếu là được rồi.
- Ko phiền cả cứ để Tuấn đến đón được mà.
- Thôi ko cần đâu. Chi và Tuấn gặp nhau ở trước cửa rạp chiếu rồi cùng đi xem là được.
- Ừm. Vậy cũng được vậy 7 rưỡi Tuấn đợi Chi ở trước cửa rạp chiếu nha.
- Ừm. Okie. Hy2.

Tuấn đang cảm thấy rất rất vui sướng khi Chi nhận lời đi chơi cùng. Tuấn ko biết chuẩn bị như thế nào cho tốt nên liền quay ra hỏi hân:

- Ê. Hy2. Lần đầu hẹn hò thì mặc gì là được hả mày?
 - Gì????????????? Sao tự dưng hỏi tao, tao biết gì đâu. Đây là nghề của mày mà hỏi tao làm gì.
 - Lần này khác tao hẹn Chi đi xem phim nên phải chuẩn bị kĩ lưỡng một chút. He2.
 - Kệ mày, mày hẹn chứ tao hẹn đâu. Thôi đi ra chỗ khác cho tao còn “học”- Hấn vừa nói vừa đẩy Tuấn ra ngoài (Uầy...Ghen!!!!!!)
 - Ô cái thằng này bạn bè phải biết giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn chứ. Giúp tao tí đi rồi tao trả công cho nha. He3. Đi nhá.
 - Kệ mày. Để yên tao học.
 - Xí đồ ki bo ko thèm mày giúp. Ngồi đấy mà “học” nhá. Tao đi ăn sáng đây- Tuấn bực mình với thằng bạn nên bỏ đi trước.
- Linh ngồi bên cạnh nên đã nghe thấy hết những lời giữa Tuấn và hấn nói chuyện (Chi đang ngồi ở bàn khác nhá), Linh hỏi hấn:
- Tối nay bọn họ hẹn nhau em có ý định gì ko đây?
 - Ý định gì ạ sao tự dưng chị hỏi thế.
 - Ko phải là em thích cô bé tên Chi đấy àk.
 - O...ơ...em...em... chị hấp à. Em làm sao mà lại đi thích cô ta. Cô ta ko phải là mẫu người của em.
 - Thật ko đấy???
 - Thật- hấn nói với giọng hết sức ” hùng hồn”.
 - Hy2. Vậy thì tốt. Thế tối nay đi chơi cùng chị nhá.
 - O...em...em thôi tối nay em bận rồi ko đi được đâu.
 - Bận?
 - Vâng! Em bận ” trăm công nghìn việc” ko có thời gian đi chơi đâu. Mà thôi em đã nói là em đang “học” mà sao chị cứ làm phiền em thế nhỉ.
 - Àk quên em chị đang “học” thôi “học” tiếp nha chị đi ăn sáng đây.
 - Mọi người đi hết để lại hấn đang ngồi ” tự kỉ “. Sao lại hẹn sớm thế này, yêu ko hẹn cũng được chứ sao. Hẹn làm gì ệt. Mà chưa biết rằng hai con người này có làm gì mờ ám ko nữa. Nếu vậy mình đứng giữa chịu thiệt àk. Ko được phải ” vì đại nghĩa diệt thân ” lần này phải hy sinh thân mình để ngăn chặn chuyên ” tằm tối ” sảy ra mới được. Phải làm gì bây h. Ken ơi mày nghĩ ra kế gì đi” -Hấn đang mải mê với ý nghĩ ” giàu trí tưởng bỏ ” của mình và:
 - A. Nghĩ ra rồi. He3.- một tia điện đã lóe lên trong đầu hấn.

21. Chương 21

H đang là tiết học thứ 3, đầu óc hấn lúc này chỉ nghĩ đến kế hoạch của tối nay. Hấn ko thể có sơ xuất được. Vì thế nên hấn đã biện lý do để nghỉ học sớm:

- Con thưa thầy cho con về sớm ạ- Hấn bước đến gần bàn giáo viên nói.
- Sao tự dưng lại xin về sớm thế con?
- Dạ... con...con bị đau đầu ạ- Hấn nói với bộ mặt hết sức ” mệt mỏi ”

- Vậy àk đau lắm ko con.
- Dạ đau ạ (giả nai)
- Ừm thôi được, vậy con về trước đi. Có gì thì mượn vở của các bạn chép bài đầy đủ nhé.
- Dạ vâng. Con chào thầy ạ.
- Ừm chào con.

Hắn mang bộ mặt ” mệt mỏi ” ra khỏi lớp. Vừa bước đến thang máy thì hắn đã ” khỏe ra nhiều “. Để chuẩn bị cho kế hoạch ” trình trọng ” tối nay việc đầu tiên của hắn là đến một Diamond để mua vài thứ:

- Chị lấy cho em 1 chiếc quần đen, 1 cái áo đen, 1 đôi giày đen nhé- hắn bước vào nói với người phục vụ.
- Vâng xin quý khách đợi ột lát ạ.

Hắn tiếp tục đi sang các gian hàng khác để chọn ỉnh vài món đồ phụ kiện là 1 cặp kính đen.

Một lúc sau.

- Đồ của quý khách cần đây ạ- chị nhân viên đưa đồ cho hắn.

Sau khi thanh toán xong hắn nhanh chóng lấy xe về nhà để tiếp tục sự việc “lớn lao”. Cùng lúc đó ở lớp Tuấn cũng xin nghỉ học với lý do ” nhà có việc bận” chắc hôm nay ai cũng phải thắc mắc ko biết có chuyện gì mà cả hai hotboy lp đều xin nghỉ về sớm. Chỉ còn mỗi nó là vẫn rất bình thường. Đơn giản vì nó chỉ nghĩ đây là cuộc hẹn hò bình thường và hơn nữa nó chỉ coi Tuấn là anh nó nên nó ko hề lo lắng gì cả. Còn Tuấn, Tuấn cũng giống hắn việc đầu tiên của Tuấn là đi mua quần áo. Khác với hắn Tuấn đích thân chọn quần áo. Tuấn muốn ỉnh thật hoàn hảo trong mắt nó.

Mất nguyên cả buổi chiều để chọn quần áo nên lúc này đã là 5 rưỡi. Tuấn nhanh chóng về nhà để tiếp tục chuẩn bị cho buổi tối ngày hôm nay. Trái với Tuấn sau khi ăn xong hắn mới ung dung bước lên nhà thay đồ:

- Nhìn mình thật menly. Ha3 - vừa nói hắn vừa ngắm nghía lại khuôn mặt ” ẹp zai ” của mình trước gương. Từ đầu đến chân hắn là 1 vùng trời đen.
- Chết. Suýt quên. He3 còn cặp kính này nữa. Há há mình thế này thì Lee Min Hoo trong ” City hunter ” gọi mình bằng thầy (còn lâu nhá)

Sau khi chuẩn bị xong hắn liền nhắn tin cho Tuấn:

- Mày hẹn Chi lúc mấy h thế.
- 7r- Vì đang bận nên Tuấn nhanh chóng rep lại.
- Vậy àk. Ở rạp nào thế.
- Galaxy cinema, mà mày hỏi làm gì thế?
- Hỏi để biết thôi bạn bè quan tâm nhau 1 tí ko được àk.
- Ex thôi tao đang bận có gì pm sau nhá.
- Ừk. Okie. Bye2.
- ” He3. Galaxy cinema thẳng tiến”

22. Chương 22

- Chết mày.... chết... ở một góc nào đó có một người đang chăm chỉ ” diệt muỗi” hần đang cảm thấy sốt ruột đến sắp chết khi cứ phải ngồi đợi như thế này. Đang mải mê bỗng thấy bóng của nó và Tuấn đi lại gần hần liền bí mật đi theo.

Trong rạp:

Hần đang phải cố căng mắt ra để nhìn xem nó và Tuấn đang ở đâu để còn tiện đường hành sự.

- Đây rồi- hần thầm reo lên.

Hần ngồi ngay sau nó nên mọi cử chỉ của nó và Tuấn hần đều thấy rõ mồn một. Theo dõi được một hồi hần chán nản quá quay ra xem phim, xem phim chán rồi lại quay ra theo dõi, hần đang tự cảm thấy mình thật thừa thãi. Và bỗng... hần thấy Tuấn đang quàng tay qua vai nó, lúng túng ko biết làm gì hần liền lấy bịch bắp đang ăn dở rồi giả vờ làm rớt ra chỗ nó và Tuấn đang ngồi, và thế là kế hoạch quàng vai Chi của Tuấn đã ko thành. Lần hai, Tuấn có ý ngồi dịch lại gần Chi thì... hần giả dờ chen vai lên hỏi han linh tinh tất nhiên là Tuấn ko thể nhận ra vì lúc này người hần đã là cây đèn rồi, hơn nữa hần còn kẹp răng nên Tuấn ko thể nhận biết đc giọng thẳng bạn chí cốt của mình. Lần ba, Tuấn đang định mon men nắm tay nó thì... hần lại thả bừa phong kẹo xuống đó rồi kêu nó nhặt hộ đồ. Hết lần này đến lần khác cứ Tuấn định làm gì thì đều bị hần ngăn chặn kịp thời. Xem ra buổi đi chơi này của Tuấn đã ko thành.

Sau khi đưa Chi về nhà Tuấn ko ngừng tức tối vì ko biết ” thằng cha vô duyên nào| đã làm đổ bể kế hoạch của Tuấn với nó. Trái ngược với Tuấn hần thì lại đang rất vui sướng vì đã ra tay ngăn chặn kịp thời ” mọi hành vi xấu của Tuấn”. Mặc dù vậy hần cũng ko hiểu vì sao mình lại làm thế, trong khi đã tự nhủ lòng là quên nó rồi.

Những tháng ngày tiếp theo vẫn thế. Tuấn thì cố vun đắp tình cảm của mình và Chi thì hần lại cứ bên cạnh làm kí đà cản mũi. hần biết rằng hần đã cố quên nó nhưng dường như việc này là ko thể. Hần biết mình làm như thế là có lỗi với Tuấn, có lỗi với thằng bạn chí cốt của mình, nhưng hần ko thể kìm chế được những hành động và suy nghĩ của mình về nó.

Còn về Tuấn, sau lần đi xem phim và sau lần nó bị lạc thì Tuấn đã hiểu rằng tình cảm của hần dành cho nó là thật lòng. Hần biết Chi cũng vậy, nhưng Tuấn vẫn ko thể hiểu nổi tại sao Chi lại nhận lời yêu mình. Nhưng lúc này đây Tuấn rõ hơn ai cả, Tuấn biết mình phải làm gì:

- Đang làm gì đấy mày?- Tuấn gọi hần.

- Tao đang nằm xem tivi đây, chán quá mày. Gọi tao có gì ko?

- À tao có chuyện muốn nói thôi, gặp mày ở đâu đây?

- Ở vậy hả, ở đâu cũng được,

- Tao đang ở công viên Gia Định nè, mày ra đi.

- Ờ đợi lát tao ra ngay nha.

- Ủ. Bye mày.

Hần hí hửng phóng xe ra công viên, đang chán thì thắngf bạn lại rủ đi nên hần nhanh chân đến điểm hẹn liền.

- Gọi tao ra đây có gì vậy mày- hần vỗ vai Tuấn nói.

- Nhanh thế.

- He2 ko nhanh sao được, tao mà. Mà có chuyện gì hả, hay nhớ tao quá nên gọi tao ra đây nhìn cho đỡ nhớ

- Thôi đi mày. cái mặt mày tao nhìn chán lắm rồi, nhìn nữa tao bội thực mất.

- Thế gọi tao ra đây làm gì hả

- Tao muốn nói chuyện của Chi.

- Chuyện của Chi- hẳn ngạc nhiên, nghe đến đây hẳn ko đùa nữa mà nghiêm túc nói chuyện.
- Tao nghĩ rằng Chi thích mày chứ ko thích tao. Chi nhận lời tao chắc chỉ là cái cớ để che dấu điều đó thôi.
- Thích tao??? Che giấu- hẳn ngạc nhiên đến khó hiểu.
- Ừm. Tại tao thấy thái độ của Chi khác với thái độ của những người con gái khác. Lần đầu đi xem phim mà cô ấy ko thấy hồi hộp hay gì cả, những lúc tao nói chuyện thì cô ấy ko chú ý vì mãi nghĩ gì đó. Và tao cũng biết rằng người liên tục phá đám tao và Chi lúc đi xem phim là mày.
- sao biết dạ- hẳn cười trừ.
- Đệ tao bảo thế
- Đùa thôi chơi với mày bao lâu chả nhẽ tao lại ko nhận ra với lại về nhà tao mới nghĩ đến mày.- Tuấn tiếp lời.
- Tao ko cố ý nhưng ko biết sao mình lại làm thế nữa.
- Vì mày cũng thích Chi, như tao thôi à.
- Sao mày biết.
- Thì tao là bạn mày mà.
- Vậy h mày định sao- hẳn buồn bã hỏi.
- Tao định qua Úc một thời gian, vừa phần qua giúp công việc cho bố mẹ vừa phần là để tao có thời gian để quên Chi và bắt đầu lại từ đầu. Cơ hội này tao nhường lại ày.
-- hẳn ko biết phải nói gì vào lúc này, đầu óc hẳn rối tung. Hẳn biết để quyết định dc chuyện này Tuấn đã phải suy nghĩ rất nhiều. Hẳn biết mình đã làm Tuấn phải khó xử. Hẳn ko muốn vì chuyện này mà tình bạn giữa hẳn và Tuấn bị sút mẻ. Hẳn thấy giận bản thân mình nhiều quá.
- Mày yên tâm tao với mày vẫn là bạn mà- biết hẳn đang khó xử, Tuấn tiếp lời.
- Ko phải tao đi là để ày làm càn đầu nha. Tao mà biết mày bắt nạt Chi là no đòn nhá- Tuấn tiếp lời.
- Hì tao biết rồi mà, tao sẽ cố hết sức, tks thẳng bạn tao nhiều nhá. Mà bao h mày đi thế?
- Chắc tuần sau.
- Ừm. Xa mày tao nhớ mày lắm á.
- Ai mà chả nhớ tao- Tuấn tự kiêu
- Thôi đi mày- hẳn nói, rồi đập Tuấn một cái vào lưng. Thôi chuyện đó tính sau, h chơi thôi.- nói rồi hẳn khoác vai thẳng bạn. Hẳn thầm biết ơn Tuấn nhiều lắm, hẳn tự nhủ sẽ ko làm mất cơ hội này, ko làm Tuấn và mọi người phải thất vọng vì nó đâu. Hẳn sẽ theo đuổi nó đến tận cùng.

23. Chương 23

Sau khi tiễn Tuấn ra sân bay mọi thứ trở về như thường nhật. Mặc dù ko thích Tuấn nhưng đối với nó Tuấn vẫn như một người anh trai luôn bên cạnh nó những lúc nó cần nên khi Tuấn đi nó cảm thấy rất buồn. Nằm trên giường nó đang suy nghĩ miên man thì có điện thoại reo nó nhìn trên tay thì là của hẳn gọi (điện thoại giống đồng hồ á):

- Tôi nghe- nó một mội trả lời
- Cô có biết bây h là mấy h ko hả, sao còn ko mau đến nhà tôi làm việc, định trốn à
- Làm việc? Mà việc gì mới được chứ?
- Lại còn hỏi, cô là osin cho tôi mà h này vẫn ko thấy mặt hay định đợi tôi qua rước rồi mới chịu đi.
- Đâu có tại tôi tưởng...

- Ko tưởng gì hết cô qua nhà tôi nhanh- chưa để nó nói hết hần tiếp lời.

- Ủm đợi tôi lát nha.

Nghe hần nói nó chẳng hiểu gì cả nó cứ nghĩ hần ko cần nó nữa. Dù vậy h nó vẫn phải nhanh chân đến nhà hần.

20p sau, tại nhà hần:

- Chào tiểu thư, thiếu gia đang đợi tiểu thư trong nhà rồi ạ.

- vâng con chào bác, con qua liền đây ạ- nói rồi nó bước vào phòng khách tìm hần.

- Cô đến muộn quá đấy- thấy nó hần liền hắng giọng.

- Tại đột ngột quá nên tôi ko qua sớm được mà anh gọi tôi qua đây có việc gì vậy?

- Còn việc gì nữa, làm được mấy ngày rồi bỏ bê công việc, h cô đi dọn nhà cho tôi.

- Cái gì? Một mình tôi dọn cả cái nhà này á.

- Ko, ai nữ lòng nào làm thế cô dọn phòng khách thôi được rồi mấy phòng kia có người dọn họ rồi.

- Ủm vậy được. Vậy máy hút bụi và xe lau nhà anh để ở đâu?

- À tôi quên ko nói máy với xe hồng rồi nên phiền cô tự làm bằng tay vậy

- Cái gì? Làm sao có thể được chứ.

- Ko được cũng phải được cô còn ko mau đi làm đi đứng đó làm gì nữa hả?

- Đồ độc ác, anh chết sớm đi là vừa- nó lăm bầm rửa hần.

- E hèm. Tai tôi thính lắm.- hần hắng giọng với nó.

Cứ nghĩ rằng hần tốt bụng cho nó dọn mỗi phòng khách nào ngờ hần lại bắt nó làm tay ko, thế này thì có khác gì đánh đổ nó. Mang tâm trạng bực mình nó bắt đầu xắn tay vào dọn nhà. Vừa làm nó vừa nghe ngao hát:

- Ngày mới nắng ấm heo Xinh Xinh heo Manly đi trên con đường. Và tay trong tay, chân song song hai cái mông tròn. Nào qua bên đây, qua bên kia lên bên trên và..... cái đuôi xoay tròn cái mông có biếng bông gòn, nhưng đẹp đôi.

Hần phì cười vì những điệu bộ của nó. Hần luôn tự hỏi rằng ko biết nó và cô nhóc Chi lúc nhỏ có phải là một, và hần luôn thắc mắc rằng tại sao hai người họ lại giống nhau đến thế. Nếu là một thì tại sao nó lại ko nhận ra hần. Càng nghĩ hần càng thấy khó hiểu. Nhưng điều mà hần chắc chắn nhất lúc này là người hần sẽ yêu, đang yêu và mãi yêu là nó.

3h sau:

- Anh Ken tôi dọn xong rồi.

- Ồ vậy à, tốt. Phiền cô dọn giùm phòng tôi nữa nha, hôm qua tôi quên ko kêu người dọn, làm phiền cô nhiều nha

- Anh...- nó tức đến bốc khói vì hần. Xem ra những ngày nó bị hành hạ còn dài dài!

Nó đang thoải mái vì đã làm xong ” nhiệm vụ cao cả ” thì:

- Cô dọn xong phòng khách và phòng tôi rồi hả?

- He2. Xong rồi, h tôi đi về đây.

- Ai cho cô về mà về

- Ý anh là sao?

- Còn việc nữa, làm xong rồi về cũng chưa muộn

- Việc gì dạ?
- Phiền cô nhỏ cỏ và tưới cảnh cây giúp tôi nha
- Cái gì? Bây h đang là trưa nắng nóng anh biết k, với cả tôi vừa mới dọn nhà xong, mệt lắm.
- Mệt thì làm cho hết mệt, thôi cố lên nha
- ANH LÀ ĐỒ ĐỘC ÁCCCCCCCCCCCCCCCCCCCC- nó lấy hết sức hết lên.
- Cô quá khen rồi.

Nó bực phát điên vì hấn, vừa mới dọn nguyên phòng khách và phòng ngủ của hấn , h lại đến đi nhỏ cỏ tưới cây thì nó mệt chết mất, mà lúc này còn đang là giữa trưa nữa. Hấn thật chẳng biết động lòng thương xót gì cả, đúng là sói mà. Càng nghĩ càng bực bao nhiêu ” hỏa ” nó dồn hết vào cây. Cầm cái kéo nó cắt hoa với lá cây một cách ko thương tiếc:

- Cây này đắt lắm, cô phải nhẹ tay thôi- hấn lù lù ở đâu suốt hiện, nói giọng ” vô số tội ”
- Ui..... hết hồn..... chả phải anh đang ở trong nhà nằm mát xem tivi à- thở hổn hển, nó nói (triệu chứng của giật mình)
- À thì nhân viên làm thì tôi phải giám sát thôi, đây là trách nhiệm của tôi mà
- Thôi khỏi cần tôi tự làm được rồi. PHIỀN anh làm gì- nó nói mỉa.
- Ko sao. Ko phiền đâu. Mà thôi cô làm mau đi tôi đứng đây GIÁM SÁT được rồi- nói xong hấn vào chỗ râm đứng, để mình nó ở ngoài ” phơi sương phơi nắng”

Ở một góc sân nhỏ người ta đang thấy hai con người chỉ chọi nhau loạn xạ:

- Cô làm nhanh tay lên còn đi ra nhỏ cỏ nữa.
- Tôi biết rồi- nó làu bàu.

Lát sau:

- Cỏ ở chỗ kia vẫn còn kìa- hấn chỉ tay vào chỗ cỏ mà hấn vừa bỏ từ chỗ này qua chỗ khác.
- Tôi biết rồi.

Lát sau:

- Có rác kìa nhặt đi- hấn chỉ tay vào chỗ rác hấn vừa vất ra.
- Tôi biết rồi.
- Rác nữa kìa
- Này anh đừng có mà vất rác ra rồi lại bảo tôi nhặt chứ- nó tức giận quát
- Hi2. Tôi.....- hấn đang ko biết chữa ngượng thì ” anh Ken đẹp zai nghe điện thoại, anh Ken đẹp zai nghe điện thoại ”Điện thoại kêu đúng lúc cần kíp, nên ngay lập tức hấn chuồn vào nhà để nghe máy.

10p sau:

- Ừ anh biết rồi bye mày nha.
- Vâng em chào anh.

Hấn vừa cúp máy thì:

- Dạ thưa thiếu gia Chi tiểu thư bị ngất rồi ạ.
- SAO???- hấn giật mình.
- Dạ hình như là bị say nắng.
- Mau đưa cô ấy vào phòng tôi. Nhanh!!!- hấn cuống lên.

Vậy là lại một tối nữa nó phải nghỉ lại ở nhà hần rồi

24. Chương 24

8h tại phòng hần:

- Ư...ưm- nó lơ mờ mở mắt.
- Cô dậy rồi hả- hần sốt sáng hỏi nó.
- Ủk. Mà sao anh ở đây thế, bây h là mấy h rồi?- nó ngơ ngác hỏi.
- À mới 8h tối thôi à, cô đang ở nhà tôi
- Chết, 8h, thôi tôi về nha. Bye anh.
- Khỏi cần mà h cũng tối rồi cô ở đây cũng được. Tôi nhờ người gọi điện xin phép ba cô rồi.
- Ờ vậy hả. Tks anh nha. Mà tôi ở phòng anh làm gì thế?
- À. Hi. Sr cô nha tại tôi bắt cô ra nắng nên cô bị cảm, ngất đi nên tôi đưa cô vào đây. Xin lỗi nha.
- Ờ vậy hả. Ko có gì đâu- Nói thế chứ đầu nó thâm nghi ” tên ác độc, tôi sẽ cho anh biết tay ”
- Hi2. Tks cô nhiều nha. H cô nghỉ ngơi, tôi đi nấu đồ cho cô ăn nha, thê cô muốn ăn gì để tôi còn biết đường.
- Ưm. Gì cũng được.

10p

- Tôi nấu cháo cho cô nàk cô ngồi dậy ăn đi nha.- Vừa nói hần vừa đặt tô cháo lên chiếc bàn cạnh giường.
- Hi. Tks anh nhiều nha- nói rồi nó múc miếng cháo lên và:
- Sax.... mặn quá, tôi ko ăn mặn như này- nó quay ra nhìn hần với ánh mắt ” hiền từ ”
- Ờ... ờ ko sao để tôi đi nấu bát khác vậy.
- Thôi ko cần tôi ko ăn cháo đâu, mang giùm tôi đĩa hoa quả nha.
- Ờ...ờ cô đợi tôi xíu nha.

5p sau:

- Đây hoa quả của cô này cô ăn từ từ nha- hần đặt đĩa hoa quả lên bàn rồi nói.
- Ưm... tks anh nhiều nha.

2p sau:

- Hix. Khát nước quá anh lấy giùm tôi cốc nước được ko.
- Ờ...ờ... cô đợi xíu có liền- hần vội vàng xuống nhà lấy nước cho nó.

5p sau:

- Đây nước của cô này, cô uống đi- hần đưa cốc nước cho nó.
- Ôi chết. Tôi sơ ý quá làm đổ nước ra áo anh rồi- nó cố tình làm rớt nước ra áo hần
- Ờ...ờ... ksao đâu tôi đi thay là được rồi.

10p sau:

- H cô cần tôi làm gì nữa ko?- hần chạy vào phòng nói.
- Ưm... vậy anh đi mua bánh ngọt giùm tôi nha.

- Bánh ngọt á... thôi được rồi đợi tôi lát tôi đi mua cho cô.

30p sau:

- Xin lỗi để cô đợi lâu, tôi bị kẹt xe nên h mới về được- hấn vừa thở hổn hển vừa nói.

- Ko có gì đâu, tks anh nhiều nha.

10p sau:

- Tôi muốn uống.....

5p sau:

- Tôi khát quá.....

Vậy là sau một ngày nó bị hành thì h đến lượt hấn. Đây gọi là ” quân tử trả thù mười năm chưa muộn ”

25. Chương 25

Sau một tối hành hạ hấn cho hả dạ thì h nó đã bình minh từ sớm. Hình như nó rất yêu thích khu vườn nhà hấn thì phải, lần trước ở nhà hấn, việc đầu tiên khi nó dậy là đi ra vườn và h cũng vậy. Chính nó cũng ko biết tại sao mình lại thích khu vườn này đến thế. Nó cảm giác như có một kí ức rất quan trọng mà nó đã vùi lấp ở đây. Hay đơn giản chỉ vì đây là một thói quen thường nhật của nó.

Đi dạo một vòng quanh sân, nó lại dừng lại ở gốc cây đó, nơi mà lần trước nó cũng dừng chân. Không hiểu vì sao mỗi lần dừng lại ở đây nó lại cảm thấy đầu mình đau nhức. Trong đầu nó luôn hiện ra một thước phim quay chậm hình ảnh một cô bé bị ngã và đang khóc vì đau. Hình ảnh đó cứ diễn đi diễn lại trong đầu nó. H đây nó cảm thấy đầu mình rất đau nhức:

- Cô đang làm gì ở đây?- hấn lại gần và hỏi nó.

- Ừ...ừm...tôi...đau đầu quá- nó đáp trả một cách mệt mỏi.

- Cô...cô lại đau đầu à- hấn lo lắng. Thôi được rồi đi vào nhà đi.- nói rồi hấn dìu nó vào nhà.

- Cô ngồi đây nghỉ nhé, tôi đi lấy nước cho cô.- nói rồi hấn để nó ngồi xuống ghế, và mình thì đi lấy nước.

- Nước của cô đây- cầm trên tay cốc nước hấn nói.

- Ừm...cảm ơn anh nhiều nhé.

- Sao cô lại hay bị đau đầu vậy có cần tôi đưa cô đi khám ko?

- Thôi ko cần đâu, tôi cũng ko biết sao lại vậy nữa, nhưng ko sao đâu một lát là khỏi thôi.

- Ừm... vậy cô nghỉ ngơi đi tôi đi nấu gì cho cô ăn nhé.

20p sau:

- Cô vào ăn sáng đi, tôi nấu xong rồi.

- Ừm tôi vào đây.

- Woa... nhìn ngon thật đấy- nó trầm trồ khen ngợi.

- Quá khen, tôi mà . Thôi ăn đi ko đồ ăn nguội hết h.

- Ừm.

- Cô ăn xong rồi cùng tôi đến nơi này nhé.

- Ừm tôi ăn xong rồi mà đi đâu vậy?- nó tò mò hỏi.

- Hỳ. Cô cứ đi rồi biết. Cô ra phòng khách ngồi đợi tôi nhé. Tôi đi chuẩn bị rồi ra ngay.

15p sau:

- Đi thôi.- nói rồi hấn kéo tay nó lôi nó ra xe.

Nó chẳng hiểu gì cả nhưng vẫn phải đi theo thôi chứ biết sao được:

- Anh định đưa tôi đi đâu đây?

- Hi2. Đi chơi nhá. Lâu lâu cũng phải thư giãn tí chút, ko người ta lại bảo tôi đối xử độc ác với người làm .

- Ax. Việc hiếm có.

Cả sáng hấn hết dẫn nó đến chỗ này rồi lại chỗ khác, hết trò này rồi lại đến trò khác. Hấn và nó h đây đang là tâm điểm của cả cái Vi này rồi. Có thể nói đây là lúc nó cảm thấy thoải mái nhất. Nó ko ngừng nở nụ cười trên môi. Cảm giác này với nó thật tuyệt.

Còn hấn. Hấn cũng vậy, dường như khoảng cách giữa nó và hấn đang dần được xóa bỏ. Vẫn biết nó là một cô gái xinh đẹp, nhưng nhìn nó cười thoải mái thế này thì hấn cảm thấy nó xinh hơn rất nhiều.

- Cô mệt chưa?

- Hỳ. Cũng hơi hơi mệt.

- Vậy h tôi đi mua gì cho cô uống nhé. Rồi cô và tôi đến nơi này nhé.- nói rồi hấn nháy mắt với nó.

- Ừ...ừm...ừm- hành động nháy mắt của hấn làm nó bất động trong vài giây.

Ngồi trong xe đợi hấn nó ko ngừng suy nghĩ. Hấn và nó như lúc này thật tốt. Ước gì mãi là như vậy. Nó ko muốn hấn rời xa nó đâu, vì nó yêu hấn nhiều lắm:

- Cô suy nghĩ gì mà ko nghe tôi nói vậy- hấn gọi nó.

- Ừm...hả... anh gọi tôi gì vậy?

- Nước của cô này- đưa cốc hồng trà cho nó, hấn nói.

- Tks anh nhiều nha. H đi đâu đây- nó tò mò.

- Đến đó rồi khắc sẽ biết.

Và:

- Woaaaaaaaaaaaaaaaaa!!! Đẹp quá. Đây là đâu vậy.- Nó vui mừng nói.

- Hỳ. Đồng cỏ lau. Đẹp ko?

- Có. Hi2- nó tươi cười trả lời.

- Đây là nơi bí mật của tôi, mỗi cô và tôi biết nơi này thôi đấy.

- Vậy hả. Mà bí mật thì sao lại đưa tôi đến đây.

- Thì bí mật cũng phải có lúc bật mí chứ.

- Ko. Ý tôi là sao anh lại bật mí với tôi cơ?- nó khó hiểu.

- Hỳ. Cái quan trọng thì tôi phải nói với người quan trọng chứ.

- Quan trọng???- hấn nói vậy là có ý gì nhỉ. Ko lẽ nó là người quan trọng với hấn. Ko đúng người đó phải là chị Linh mới đúng chứ.

- Nay cô đang nghĩ gì thế, đi ra đây đi.- nói rồi hấn kéo tay nó ra một bờ cỏ cạnh dòng sông xanh.

- Đẹp thật- nó nói một cách thích thú- Anh hay ra đây vào lúc nào vậy?- nó ngồi xuống cạnh hấn, tò mò hỏi.

- Thì những lúc rảnh rỗi hay lúc có tâm sự gì đó.

- Vậy hôm nay là lúc nào.

- Hỳ. Cả hai.

- Cả hai....- nó khó hiểu.

- Thường thì tôi hẳn đến đây vào những lúc buồn. Tôi biết nơi này từ lúc mẹ tôi mất. Đồng cỏ này đã gắn bó với tôi từ lúc đó. Cứ mỗi năm ngày giỗ mẹ tôi lại ra đây. Vừa là để thư giãn đầu óc vừa là để nhớ lại kỉ niệm của mẹ trong tôi. Và lần này cũng vậy, hôm nay cũng là ngày giỗ của mẹ, tôi ra đây là để nhớ lại những ngày tháng mà mẹ còn sống.- Hấn vừa nói vừa nhìn vô thức về dòng sông đang chảy.

- Vậy...vậy mẹ anh mất lâu chưa.

- Mẹ tôi mất trong một vụ tai nạn, năm đó tôi đang học lớp 9.

- Ừm...chắc hẳn lúc đó anh buồn lắm.- Nó nói với giọng buồn buồn.

-.....- hẳn ko nói gì chỉ cười một nụ cười thực với nó.

Đối với hẳn lúc này có nó bên cạnh thật là một sự an ủi lớn đối với hẳn. Có lẽ đối với cả hẳn và nó thì chỉ cần những ngày tháng đơn giản, những phút giây yên bình bên nhau như này cũng đã hạnh phúc rồi.

26. Chương 26

Lại một ngày mới bắt đầu. Nó vươn vai thức giấc chào đón ngày mới. Nhanh chóng làm vsen nó xuống nhà ăn sáng:

- Ba, con chào ba. Hôm nay ba ở nhà ạ?- nó quàng qua vai ba nó, nói.

- Chào con. Ko con gái lát ba phải đến công ty rồi, hôm nay mới có thời gian ngồi ăn sáng cùng con gái.

- Hi2. Vậy ạ. Công việc của ba dạo này thế nào rồi ạ.

- Ừm. Vẫn tốt thôi. Thế còn con học hành vẫn tốt chứ.

- Vâng ạ- nó cười tươi trả lời ba.

- Vậy là tốt rồi con gái. H ba phải đi làm đây. Bye con nha. Sáng tốt lành nhé con.

- Vâng ba. Ba cũng vậy nhé. Con yêu ba.

- Ừm. Ba cũng yêu con gái

Đã lâu rồi hai ba con mới có dịp ngồi ăn sáng cùng nhau nên nó vui lắm. Ba nó bận suốt, nên những lúc như này thật là hiếm hoi. Ăn xong bữa sáng nó vui vẻ đến trường:

- Sáng sớm mà đã hớn hỡ- hẳn từ đằng sau đi đến trêu nó.

- Kệ tôi- nó nói nhưng miệng thì vẫn toe toét.

- Nhìn thấy tôi mà còn ko cung kính chào à- tiếp tục trêu.

- Ko- nó ngoảnh mặt làm ngơ.

- Cô được nhĩ. Thôi khỏi tranh cãi với cô nữa, tôi lên lớp đây.

- Xí ai thèm tranh cãi với anh.- nó nguýt hẳn một cái rõ dài.

H vẫn còn sớm nó chưa muốn lên lớp vội nên nó đi dạo quanh vườn hoa trường. Nó đang thả hồn theo gió thì:

- Chi, em cũng ở đây à- Linh lại gần và hỏi nó.

- Ó...dạ chị.

- Hỳ. Chị làm em giật mình hả.

- Hỳ ko ạ. Hôm nay chị đi học sớm vậy.

- Ủk em. chị vẫn luôn đến sớm mà.
- Hỳ. Vậy mà em ko biết.
- Đạo này em sao rồi, con hay cãi nhau với thằng Ken hấp ko, chị thấy 2 đứa cứ nhìn mặt là có chiến tranh. Bộ hai đứa ghét nhau lắm hả- chiều thăm dò.
- Em với hấn vẫn thế ạ. Em đâu muốn cãi nhau với hấn đâu, tại hấn cứ gây sự với em ấy- nó thanh minh.
- Cái thằng Ken này vẫn còn trẻ con quá nhỉ- Linh phì cười.
- Chị rất hiểu bạn ấy- nó hiểu kì.
- Ủm thì chị gái phải hiểu em trai mình chứ.
- Chị gái...Em trai...- nó ngạc nhiên cao độ.
- Ủk em. Bộ em ko biết chị và nó là hai chị em hả.
- " ko lẽ mình đoán nhầm. Chứ ko phải họ yêu nhau à. Chi ơi mày bị sao thế này. Chị em thì lại nghĩ là tình nhân. Mày đúng là điên rồi Chi "- nó tự cốc vào đầu vì cái suy đoán vớ vẩn của mình.
- Chi...Chi...em đang nghĩ gì thế- Linh gọi nó.
- À. Ko ạ.
- Hình như em bắt ngờ với điều chị vừa nói thì phải.
- O...dạ đâu có đâu ạ. Thôi muộn rồi, vào lớp đi chị- Nó lảng tránh.

Trong h học:

- Hi2. Hay quá- nó lẩm bẩm.
- Đây...đây...cô bị gì à.- hấn gọi nó.
- Hi3. Quá tốt rồi- vẫn tiếp tục lẩm bẩm.
- Đây...- hấn lay vai nó.
- O...hả...dạ. Gọi tôi gì đó.
- Cô bị sao mà cứ ngồi cười một mình thế?
- Ko...ko có gì- nó vừa cười vừa nói.

Ông trời thương nó thật đạo này nó luôn nhận được nhiều niềm vui bất ngờ. Hi2. Vậy là hấn và chị Bảo Linh ko phải một cặp. Nó vui mừng quá. H đây nó sung sướng tốt độ. Thật là quá tốt mà!!!

27. Chương 27

H đây ngồi trong phòng học mà đầu óc nó cứ nghĩ đi nghĩ lại câu nói của Linh. Thì ra hai người đó là chị em vậy mà để nó phải buồn, lo lắng bao nhiêu tháng ngày. H thì ổn cả rồi. Nghĩ đến đây nó ko ngừng cười. Làm cho cái người ngồi bên cạnh ko khỏi khó hiểu (Tuấn đi hấn xin lên ngồi cạnh nó rồi, với lý do " cho dễ hành ").

H ra về:

- 3h chiều nhớ qua nhà tôi làm việc nhà, bỏ việc trừ lương
- Ủm...hi2. Tôi nhớ rồi tôi qua liền.

Shock tập 1

- Nhớ ko đc đến trễ đấy.
- Yên tâm tôi ko đến trễ đâu.

Shock tập 2

- Nhớ đi làm chăm chỉ đấy-hắn hoạch hoạc.
- Yes sir. Tôi nhớ rồi- nó cười nói.

Shock toàn tập.

Lái xe về nhà mà đầu hắn hiện ra hàng nghìn câu hỏi. Hắn ko thể nào hiểu được vì sao nó lại trở nên lạ lùng thế. Mọi ngày cứ hắn nói 1 câu thì nó cãi 2 câu. Đâu ai nhường ai đâu, sao tự dưng hôm nay nó lại có vẻ vui mừng khi hắn bảo nó qua nhà hắn làm. Ko lẽ nào nó bị điện giật hay sét đánh nên h đầu óc ko mấy tỉnh táo. Nghĩ đến đây hắn rung mình và làm lạnh tay lái:

- Nguy hiểm. Nghĩ đến cô ta là mình gặp nguy hiểm luôn rồi. Ko đc nghĩ nữa- hắn vừa lẩm bẩm vừa lắc đầu như để xua đuổi cái ý nghĩ quái đản đó.

Ở nhà nó:

- Bác quản gia ơi có cơm chưa ạ???
- Có rồi tiểu thư, tiểu thư có cần dọn ra luôn ko ạ?
- Hy2. Có ạ. Bác dọn cơm giùm con nha.
- Vâng thưa tiểu thư, tôi bảo người làm dọn ra luôn đây ạ.

10p sau:

- Thưa tiểu thư cơm đã dọn ra rồi ạ.
- Vâng, con vào ăn ngay đây ạ.
- Ăn cơm xong là 1r, ngủ một giấc đến 2h15p rồi chuẩn bị qua nhà Ken là vừa rồi- Nó vừa nhai vừa lẩm bẩm, trông điệu bộ thật buồn cười.
- Bác ăn xong con ngủ 2h15p bác nhớ gọi con dậy nha- nó quay ra nói với bác quản gia.
- Vâng, chiều nay tiểu thư phải đi đâu ạ?
- Vâng bác. Con qua nhà bạn có chút chuyện à- nó nói mà miệng thì ko ngừng cười.

2h15p:

- Tiểu thư, tiểu thư dậy đi ạ. Đến h rồi, tiểu thư dậy đi- bác quản gia gõ cửa gọi nó dậy.
- Con dậy rồi ạ- nó nói vọng từ trong nhà vệ sinh ra.

Nó đã dậy từ 15p trước rồi, nó nghĩ dậy sớm một tí để còn chuẩn bị ko thì muộn mất. Hôm nay nó mất nhiều thời gian vào việc chỉnh trang quần áo và đầu tóc.

3h Đúng, tại nhà hắn:

Kính...koong, kính...koong.

- Ai đấy- bật màn hình chuông lên hắn hỏi.
- Hỳ. Tôi Chi đây.
-Hôm...hôm nay...cô...đến đúng...đúng h thế- hắn ngạc nhiên cao độ.
- Hi2 thì anh bảo tôi qua đúng h mà- nó tươi cười nói.
- Ờ...ờ...vậy...vậy vào đi- nói rồi hắn nhấn nút mở cổng để nó vào.

Tại phòng khách:

- Rồi h cần tôi làm gì đây.

- À cô giặt hộ tôi mấy cái áo sơ mi thôi. Nhớ phải giặt bằng tay đấy, chà nhẹ thôi cô mà làm sồn vải là tôi bắt đền đấy. Rồi lau nhà giùm tôi, xe lau nhà tôi để ở kho ấy.

- Okie. Tôi biết rồi.

Nó vừa lái xe lau nhà vòng vòng vừa hát (giặt xong áo rồi ấy):

- Một ly sữa sáng, thêm một buổi trưa, ly nữa mới vừa trước khi ngủ sớm. La la lá là. Dinh dưỡng đầy đủ, tầm vóc tối đa. Một ly làm chẳng bao nhiêu, 3 ly chụm lại nên tầm vóc cao. Vinamilk- Máu văn nghệ với cả nó chỉ thuộc mấy bài ngắn ngắn chứ còn mấy bài dài nó ko thuộc được.

Từ nãy đến h hấn bật tivi mà ko thể nào xem được tivi đánh đánh nhau ì xèo thì hấn lại cố dỏng tai lên nghe nó hát . Hấn thật ko hiểu nổi hôm nay nó ăn nhằm phải cái gì mà lại ” ngoan hiền đột xuất “. He2 nếu vậy thì hấn cho nó biết tay ” cái đèn trong đầu hấn loé tia độc ác, nổ cái bụp ”

- Ấy chết tôi nhỡ tay làm đổ nước ra rồi cô lau giùm nha.

- Okie. Để đây tôi lau cho.

- Ấy ấy đi nhẹ thôi ko xe va vào làm hỏng salon h- Ki bo ế

- Tôi biết rồi, hỏng tôi đền- Rộng rãi thế

- A...phòng tôi có hộp bánh cô mang xuống đây cho tôi.

- Ừ. Mà anh để bánh ở đâu?

- Trên bàn học ấy.

- Okie.

Chiều hôm đó.

- Cô.....

- Lấy hộ tôi.....

- Chết rồi làm giùm tôi.....

- Hộ tôi cái này tí.....

Nó bị quay như chong chóng rồi. Thấy nó mệt hấn hỏi:

- Cô mệt chưa?

- Chưa- nó lau mồ hôi rồi cười nói.

-.....- choáng.

- Vậy cô sang quận 2 mua giùm tôi mấy cái bánh nữa nha, lát chị Linh về chị nhờ mua nhưng tôi quên rồi

- Ờ...okie....ơ...nhưng h là trời sẩm tối rồi...mà tôi đâu có biết đường đi.

- Mọi khi cô sang nhà tôi kiêu gì.

- Tôi chỉ nhớ đường qua nhà anh thôi

- Cô mang ipad ko.

- Có.

- Vậy là được rồi mở bản đồ ra mà đi, mà quận 2 ngay gần đây thôi à.

- Ừm....vậy đợi tôi tí nha- nói rồi nó xuống gả lấy xe đi mua bánh.

30p sau: ko thấy nó.

1h sau: nó chưa về.

2 tiếng rưỡi sau: chả thấy gì.

28. Chương 28

H trời đang tối hơn nữa ipad của nó bị mưa ướt rồi nên rất khó tìm đường. Mà trong cái Sài Gòn đông đúc này nó đâu thể dừng xe lại mà hỏi đường. Tệ hơn nữa trời đang mưa nên quần áo nó ướt sũng cả rồi. Cứ thế này thì nó phát ốm vì tụt thân nhiệt mất thôi.

Ở một góc khuất nào đó:

- Chị hai chị có thấy con nhỏ kia trông quen quen ko?
- KO. Quen đâu mà quen.
- Giống mà chị. À...em nhớ rồi.
- Sao? Ai?
- Hình như nó là con nhỏ Chi mới chuyển vào trường mình, con nhỏ mà suốt ngày bám đuôi anh Ken và anh Tuấn ấy chị.
- À rồi, nhớ rồi. Mới vào trường mà đòi cong đuôi.
- H tính sao chị.
- Tính gì mà tính.
- Chứ ko lẽ chị định cho nó nhớn nhoe, hót tay trên của chị em mình thế à.
- Ý mày là sao???
- !@#\$\$%^^^((&%#@!\$^**
- Được lắm em.

Ở chỗ nó:

- Cho mình hỏi bạn có phải tên Dương Linh Chi k?
- Ừm đúng rồi. Sao bạn biết mình.?
- À mình là Bảo Ngọc (ko nghĩ ra tên lấy tạm tên tg) đây là em mình tên Bảo Như. Bọn mình học cùng trường với bạn ấy.
- Ừ. Chào hai bạn hai bạn hỏi mình có chuyện gì hả.
- Àk ko. Thấy bạn trông quen quen nên mình hỏi xem có đúng ko thôi mà. Mà bạn đang tìm gì hả?
- À. Mình tìm tiệm bánh tìm hoài mà ko thấy, ipad của mình bị ướt rồi nên ko xem bản đồ được.
- Vậy hả tội nghiệp bạn quá đi. Mình biết ở gần đây có một tiệm bánh ngon lắm hay để mình chỉ đường cho bạn nhé.
- Ừk. Okie vậy thì tốt quá rồi.

15p sau:

- Sắp đến nơi chưa vậy hai bạn?
- Đến rồi nèk. Tiệm bánh ở trong hẻm này, hẻm nhỏ quá ko có đi xe vào được nên bạn phải bỏ xe ở ngoài này rồi.
- Ừm ko sao đâu.

Và:

- Mấy người thả tôi ra, sao tự dưng lại bắt tôi vậy. Thả ra. Bạn ơi giúp mình với- nó bị 2 tên lạ mặt bắt lại.

- Giúp mày ư. Mơ à cứng. Cho nó cầm đi- ả ta ra lệnh cho 2 tên kia.

Trước khi nó kịp hiểu ra chuyện gì thì nó đã bị ngắt đi:

- Hắt nước cho nó tỉnh đi- ả hắt hàm ra lệnh.

- Vâng chị hai.

Ràoooooooooooooooooooooooooooo!!!

- Này dậy đi cô em định ngủ đến bao h nữa hả- một tên lại gần vỗ vỗ vào mặt nó nói.

- Mấy người định làm trò gì đây thả tôi ra- nó cổ vùng vẩy.

- Tỉnh rồi hả- ả lên tiếng.

- Sao mấy người lại bắt tôi tôi có làm gì mấy người đâu. Thả tôi ra.

- Ko làm gì ư. Mày có biết từ lúc mày bước chân vào cái trường Royal rất nhiều người ghét mày ko. Mày là cái gì mà suốt ngày bám đuôi anh Ken và anh Tuấn của tụi tao Hả???- ả hét lên rồi tát nó ha cái.

- Đồ khốn. Tôi ko có bám đuôi ai hết.

- Khốn à. Ko bám đuôi à. Mày nghĩ ai tin được lời mày- Mỗi 1 từ ” à ” ả lại tát nó một cái đau điếng người.

Cùng lúc đó ở nhà hấn:

- Phong qua nhà anh ngay nhé. Anh có chuyện gấp- hấn gọi Phong.

- Vâng. Anh đợi em 3p nữa em qua liền.

3p sau (đúng hẹn):

- Anh gọi cho em có chuyện gì vậy ạ.

- Chi mất tích rồi.

- Mất tích. Thật ạ.

- Ủ cô ấy đi lâu rồi mà chưa về anh gọi thì ko nghe máy.

Bỗng điện thoại hấn reo.

Chi is calling (máy điện thoại của nó giống đồng hồ nên được bọc cách nước, và lũ người kia cũng khó nhận ra. Vừa nãy nó đi trên đường nên ko gọi đt được):

- Cô đang ở đâu, sao tôi gọi mãi mà cô ko nghe vậy hả- hấn nóng vội.

- Thả tôi ra, thả ra.

--hấn đang cố nghe xem nó nói gì.

- Đòi thả ư, ko được đâu cưng.

- Thả ra.

- Chờ đó đi cô em. Khoan đã cái gì đang ở tay cô.

-- nó đang cố giấu đi cái mặt đồng hồ đang sáng.

- Mẹ kiếp, con khốn này.

Tútttttttttttttttttttttttttttttt!!!

- Chi...Chi...Chi. Khốn kiếp thật.- hấn bực tức gần mạnh cái đt trong tay.

- Định vị đi Phong- hấn quay ra nói với Phong.

- Được rồi anh, cô ấy đang ở đường XYZ.

Vừa nghe Phong nói dứt lời hấn liền lao xuống gara phóng xe như điên trên đường. Trong lòng hấn lúc này h như lửa đốt. Hấn đang rất lo cho nó:

- Con khốn này dám lên gọi điện- quay lại chỗ nó rồi nhá.
 - Mày được lắm- nói rồi tên đó tiến lại rồi cho nó 1 tát.
 - Chị hai con khốn kia vừa lên gọi điện.
 - Chúng mày ngu thế có mỗi 1 con nhỏ mà cũng để cho nó xoay xở được à. 1 lũ ăn hại.
 - Dạ tại cái điện thoại đó trông rất giống đồng hồ. Nên...nên bọn em ko để phòng.
 - 1 lũ ngu. Mà thôi cũng ko sao ở nơi hẻo lánh này có gọi cũng ko tìm ra được đâu.
 - Côn khốn này để tao xem mày còn vững vấy được ko nhé. Xem nào mày dùng cái bản mặt để đi mê hoặc người khác à. H tao tặng nó thêm vài vết sẹo nhé. Xem xem con hồ ly như mày còn cong đuôi được ko.- nói rồi ả hươ hươ con dao trước mặt nó- Đầu tiên ở người trước nhé- ả nhanh tay đưa con dao cửa vào vai nó. Từng giọt máu đỏ thẫm của nó thấm qua chiếc áo mỏng dính.
 - Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa- nó hét lên vì đau đớn, từng giọt nước mắt lăn dài trên má.
 - Khóc à, để t giúp mày khóc to thêm nhé.- ả đang định đưa con dao cửa vào mặt nó thì:
 - Mẹ kiếp!!! Chúng mày dừng tay cho tao.- đập phẳng cửa nhà kho ra hấn nói.
 - Anh...anh Ken...sao...sao anh...biết...- ả sợ hãi.
 - Biết cô ở đây hả, cô nghĩ tôi ngu à, cút - hấn đẩy ả qua 1 góc tường.
 - Chi...Chi...cô ổn chứ- hấn đỡ nó ngồi dậy.
 - Tôi...k...ko sao- nó nói 1 cách yếu ớt.
 - K sao h còn nói ko sao nữa. Thôi được rồi để tôi đưa cô ra khỏi đây đã.
 - Anh Ken...Chi- đúng lúc đó thì Phong đến.
 - Giải quyết lũ ô hợp này đi, để lại con ả kia, anh xử nó sau.
 - Vâng anh. Anh cứ đưa cô ấy về trước đi ở đây đã có bọn em lo rồi ạ.
- Trong lúc lái xe hấn ko ngừng đưa mắt để ý đến nó:
- Cô hãy cố chịu đi, sắp về đến nhà rồi.
 - Ủm- nó cố gắng dùng chút sức lực còn lại để nở 1 nụ cười với hấn để hấn ko phải lo lắng thêm vì nó nữa.
- Tại nhà hấn:
- Mọi người đi đâu hết rồi vậy bác- đặt túi xách xuống ghế, Linh hỏi bác quản gia.
 - Dạ mọi người đang đi tìm Chi tiểu thư rồi ạ.
 - Đi tìm ạ- Linh ngạc nhiên, trong lòng dấy lên 1 cảm giác bất an.
 - Vâng. Hình như cô ấy bị bắt cóc.
 - Bắt cóc? Chuyện là sao bác?- Linh ngạc nhiên, lo lắng.
 - Dạ là.....
- Kính koong...kính koong...kính koong- Chuông của ko ngừng reo:
- Ai đấy- Linh chạy ra bật màn hình chuông cửa lên.
 - Chi...Ken... hai đứa làm sao thế này?
 - Chị...chị mở cửa cho em nhanh đi chị- hấn cuống lên.

- Bác sĩ, bác sĩ đâu....- hấn chạy xộc vào nhà.

- Em đưa cô ấy vào phòng y tế nhanh đi.

Sau khi đưa Chi vào phòng y tế hấn ko ngừng đi qua đi lại:

- Ngồi xuống đi em, chuyện là thế nào đây, nói chị nghe đi- Linh bình tĩnh hỏi hấn.

- Chị ơi...là tại em...tất cả là tại em hết...đáng nhẽ em ko nên bắt cô ấy ra đường...đáng nhẽ em phải đi theo sát cô ấy...chị ơi...chính em chính em đã làm cho cô ấy ra nông nổi này.- hấn ní trong vô thức.

- Được rồi em bình tĩnh đã nào- Linh an ủi.

- Chị ơi em phải làm sao bây h- hấn cuống lên.

- Được rồi em, bình tĩnh đã nào.

30p sau:

- Bác sĩ, bác sĩ cô ấy sao rồi???

- Hiện tại thì cô ấy ko sao. Nhưng vết rách ở vai khác sâu và dai dẳng. Mọi người nhớ phải chú ý thay băng gạc cho cô ấy thường xuyên, tránh ko được để nhiễm trùng. Có lẽ do quá sợ hãi và do bị ngấm nước mưa nên h cô ấy ngủ rồi. Tuy có sốt nhưng nghỉ ngơi là sẽ khỏe lại thôi. Tôi đã cho cô ấy uống thuốc rồi. H mọi người có thể vào thăm.

- Cảm ơn bác sĩ.

Ngồi trong phòng, hấn ko ngừng suy nghĩ. Nhìn nó thế này lòng hấn đau như cắt. Tất cả là do hấn. Hấn tự nhủ sẽ phải làm mọi cách để bảo vệ cho nó. Hấn ko muốn để cho nó gặp một chuyện nào tương tự như thế này nữa.

- Sao rồi, hỏi được gì chưa?- hấn gọi hỏi Phong.

- Rồi anh. Lũ tay chần thì xong rồi còn ả ta thì tùy anh đấy. ả là Bảo Ngọc tham gia vụ này còn có 1 cô em gái tên Bảo Như nữa. Là 2 con gái của chủ tịch tập đoàn Trần Thị chuyên về bất động sản.

- Ủk tốt lắm. Cho gia đình ả ta sống giở chết giở đi, anh ko muốn nhìn bọn nó sống nhõn nhõ.

- Em biết rồi ạ.

- Mà Chi sao rồi anh.

- Cô ấy đang ngủ rồi, cảm ơn em nhiều nhé.

- Ko có gì đâu anh.

Sáng hôm sau trên trang nhất của cá tờ báo người ta đưa tin ” tập đoàn Trần Thị phá sản do ngừng ko được cung cấp nguồn đầu tư ”

29. Chương 29

Cả đêm hôm qua hấn ngồi túc trực cạnh nó. Hấn cảm thấy rất lo lắng và thương nó. Những lúc nó lên cơn sốt cao, người nó mê man đi hấn nhìn thấy mà lòng đau nhói. Hấn biết là vì hấn nên nó mới phải chịu đựng như này. Có lẽ ở bên hấn nó sẽ ko được hạnh phúc. Có khi nào hấn rời xa nó sẽ có thể làm cho cuộc sống của nó dễ chịu hơn, thoải mái hơn. Nghĩ đến đây bất giác hấn đặt lên trán nó một nụ hôn, rồi nhẹ nhàng rời khỏi phòng bệnh:

- Bác cho cô ấy uống thuốc rồi đưa cô ấy về giùm cháu nhé-hấn khẽ đóng cửa lại rồi quay sang nói với bác quản gia.

- Dạ vậy thiếu gia định đi đâu h ạ- bác quản gia tỏ vẻ khó hiểu.
- Dạ cháu ra ngoài chút ạ. Cô ấy dậy bác nhờ người thay băng gạc giùm cháu nhé.
- Vâng tôi nhớ rồi ạ.
- Cảm ơn bác nhiều ạ. H cháu ra đây một lát.
- Ko có gì thưa thiếu gia. Thiếu gia đi cẩn thận ạ.
- Vâng ạ.

Nói rồi hắn nhanh chóng xuống gara lấy xe đi đến cánh đồng cỏ mà hắn vẫn thường ra đây mỗi khi có chuyện buồn. Cảm xúc trong hắn lúc này quả thật rất đang khó chịu. Hắn rất yêu nó mà h lại pahri chứng kiến vì hắn mà nó ra nông nổi như ngày hôm nay. Hắn thật là vô dụng mà. Ngay cả người con gái mình yêu mà cũng ko bảo vệ được. Hắn giận bản thân mình ghê gớm. Hắn chỉ ước rằng bản thân mình ko tồn tại để ko phải làm nó khổ đau nhiều như thế. Có lẽ khi hắn rời xa nó thì sẽ tốt hơn cho nó. NGHĩ vậy hắn liền rút đt ra gọi cho 1 người:

-!@#\$\$%*(^&^%\$@!@\$%^&**&^%#%#!- hắn cúp máy một cách nặng nề.

- Chi à. Tôi xin lỗi nhé- hắn tự nói với mình.

Quay lại nhà hắn nhé:

- Cháu đang ở đâu đây ạ- lò dò mở cửa ra ngoài, nó nói với bác tiểu thư.
- Chi tiểu thư mau vào trong phòng đi ạ, cô còn đang yếu ra ngoài sẽ ốm nặng hơn đây ạ.
- Cháu ko sao đâu bác. Mà Ken đâu rồi ạ. Sao cháu ko thấy anh ta đâu- nó tò mò.
- Dạ thiếu gia đã gia ngoài từ sáng rồi ạ. Thiếu gia có dặn cô có dậy thì băng thuốc cho tiểu thư rồi đưa tiểu thư về ạ.
- Vâng. Cháu tự băng thuốc và tự về được. Ko cần phải làm phiền bácn và mọi người đâu ạ.- nó tươi cười nói.
- Ko được đâu ạ, tiểu thư vẫn còn yếu lắm để tôi kêu người băng giúp, tiểu thư ko tự làm được đâu ạ.
- Vâng vậy phiền bác và mọi người ạ.
- Ko có gì thưa tiểu thư.

15p sau:

- Cháu thay băng xong rồi ạ.- nó tươi cười nói với bác quản gia.
- Vâng h mời tiểu thư xuống ăn sáng. Xong tôi đi kêu người đưa tiểu thư về ạ.
- Vâng.

Sau khi từ nhà hắn về nó lên phòng ngủ một giấc. May sao ba nó hôm qua ko ở nhà nên cũng ko biết nó bị sao cả. Còn bác quản gia cũng chỉ hỏi han vài câu vì trông nó cũng vẫn bình thường. Chỉ có một tối mà làm nó như muốn chết đi sống lại. Nghĩ lại mà khiến nó ko khỏi sợ hãi. Thật là một con người nguy hiểm. Gặp lại 2 chị em nhà Bảo Ngọc chắc nó sẽ tức chết mất. H nó phải đi ngủ để lấy sức cho ngày mai đi học nữa.

Sáng hôm sau, nó bình thường đến trường như mọi ngày. Nhưng nó lại cảm thấy xung quanh nó toàn chuyện bất bình thường. Nó đi đến đâu là lại có tiếng xì xào đến đó cứ như nó là vật thể lạ ko bằng. Khi nó quay lại thì mọi người lại tỏ ra bình thường như chưa có gì xảy ra. Bất chợt nó bắt gặp hắn đang định chạy lại hỏi hắn xem có chuyện gì thì nó thấy hình như ai đó đang đi cùng hắn. Còn khoắc tay rất thân mật nữa. Nhìn người này trông rất quen hình như nó gặp ở đâu rồi thì phải:

- Chào cô, khỏe chứ- hắn khoắc tay người con gái đó lại gần và hỏi.
- Ừm. Mà ai đây- nó khó hiểu.

- Chào Chi. Chi quên mình rồi à. MÌNH Ngọc đây mà rất vui được gặp lại bạn.
 - Là cô à- nó ngạc nhiên.
 - Sao hai người lại...- nó chỉ tay vào hân và ả ta nói.
 - À quên chưa nói với cô, đây là Bảo Ngọc bạn gái tôi.
 - Bạn gái?
 - Đúng. Thôi h tôi và Ngọc phải đi ăn sáng rồi gặp lại cô sau nhé- nói rồi hân đi qua nó một cách lạnh lùng.
- Có ai hiểu được cảm giác của nó lúc này ko??? Người nó ko muốn gặp nhất thì lại gặp. Hơn nữa lại còn là bạn gái của người nó yêu. Nó ko hiểu chuyện tồi tệ gì đang xảy ra xung quanh nó nữa. Hết chuyện nó ko đứng bị bắt h lại chuyện này. Nó cảm tưởng đôi chân này của nó đang sắp khuy ngã vì những gì nó đang phải gánh chịu. Bất giác một dòng nước mắt nóng hổi lăn dài trên má nó...

30. Chương 30

Nó ko hiểu vì sao hân lại như thế. Ko lẽ rằng nó ko xứng với hân. Nghe hân giới thiệu Ngọc là ” bạn gái ” mình mà nó như nghẹt thở. Nó ghét cái cảm giác này lắm. Cái cảm giác ngột ngạt, khó chịu khi phải chịu đựng một thứ gì đó. Ko lẽ nào nó lại ko bằng Ngọc, ko bằng cả cái con người thủ đoạn đó. Nó ko thể chịu đựng như thế nữa. Nó muốn ngay khi gặp hân trong lớp nó sẽ phải nói hết rõ mọi chuyện với hân. Nhưng:

- Các em trật tự nào, hôm nay lớp chúng ta sẽ có một bạn mới, bạn chuyển từ lớp 11a2 sang.- cô Hân bước vào thông báo với cả lớp.
 - Ai vậy cô ơi???
 - Cô ơi là bạn nào vậy.
 - Cô ơi trai hay gái vậy ạ.
- Cả lớp nhao nhao lên như cái chợ.
- Các em trật tự nào.
 - Ngọc em vào lớp đi- cô Hân quay ra phía ngoài cửa nói.
 - Vâng ạ.
 - Giới thiệu với cả lớp đây là bạn Ngọc. Chắc mọi người cũng đã biết bạn ấy trước rồi. Ngọc h em định ngồi chỗ nào?- cô Hân quay ra hỏi Ngọc.
 - Dạ em ngồi chỗ bạn Hoàng được k ạ.
 - Hoàng à. Ừm...em thử hỏi xem bạn ấy có đồng ý ko?
 - Cứ cho bạn ấy ngồi đi cô.
 - Ồhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!!!- cả lớp ngạc nhiên vì chưa ai được phép ngồi ở chỗ hân cả. Chính bản thân nó cũng cảm thấy ngạc nhiên. Nhưng nghĩ lại nó cũng thất bình thường vì dù sao thì 2 người đó cũng là một cặp mà. Nghĩ đến đây nó lại cười nhạt.
 - Cả lớp trật tự đi, Ngọc em xuống ngồi cùng Hoàng nhé.
 - Vâng ạ- Ngọc hớn hử nói.

Ngồi trong h nó ko thể nào tập trung được. Hết những lời xì xào bàn tán xung quanh nó lại đến những lời nói âu yếm của hân và Ngọc nó thật chịu hết nổi:

- Anh Ken chiều em qua nhà anh nhé.
- Okie tùy em thôi.
- Iu Ken nhất (thấy gồm).

H thì nó đã hiểu đối với hần nó ko là gì hết. Nó cũng chỉ là người dưng nước lã ko hơn ko kém:

- Chi em lên giúp cả lớp vẽ hình bài 59 giùm cô- thấy nó ko chú ý cô Hân gọi nó.
- Vâng.

Mọi ngày môn hình là môn yêu thích của nó. Những hình vẽ bài làm phức tạp nó đều giải được. Nhưng hôm nay vai nó đang bị thương nên một hình ko mấy khó khăn để vẽ được cũng khiến nó khổ sở. Nó ko thể đưa tay mình lên cao để nối và kẻ. Và:

- Xoảng... tiếng rơi thước vang lên.
- Chi em ko sao chứ- cô Hân lo lắng hỏi.
- Em...k sao...đâu ạ-nó lấy tay ôm vai, nói.
- Ai có thể đưa Chi xuống phòng y tế giùm cô- cô Hân quay xuống nói với cả lớp.
- Để em-hần lên tiếng. Nãy h hần vẫn luôn để ý mọi cử chỉ của nó.

Ngoài hành lang:

- Bỏ ra tôi tự đi được.
- Cô đừng bướng nữa.
- Ko việc gì đến anh hết. Bỏ ra đi- nó vùng tay hần ra.
- Sao cô bướng thế nhỉ.-nói rồi hần bế xốc người nó lên và vác nó trên vai.
- Anh bỏ tôi ra, bỏ ra- nó giãy giụa.

.....

- Bỏ ra, bỏ ra mau.- nó hét lên.

Và rồi hần vác nó lên sân thượng. Hần biết nó bị gì và phải làm sao nên hơn nữa hần cũng muốn tự tay mình chăm sóc nó để bù đắp lại những gì mà hần đã gây ra nên hần ko mang nó vào phòng y tế. Dẫu sao cũng chỉ là việc băng bó hần dư sức làm được:

- Ngồi im đây, để tôi băng cho cô- đặt nó ngồi xuống ghế hần nói.
- Tôi tự làm được.-nó lạnh lùng đáp trả.
- Ngồi im đi.
- Ko. Để kệ tôi đi, tôi có chết cũng ko mượn đến anh dính tay vào đâu. Anh lên lớp đi, tôi tự lo được.-nó bực tức nói.
- Tôi nói cô ngồi im- hần gằn giọng.

Nghe hần nói vậy nó cũng ko cãi cộ gì thêm nữa.

- Anh đang làm gì thế- thấy hần cởi cúc áo của mình, nó hất tay hần ra nói.
- Ko cởi áo sao tôi thay băng. Chỉ cần cởi vài nút đầu là được mà tôi cũng ko thèm nhìn đâu nên cô ko phải lo.
- Anh...

Gỡ chiếc băng gạc cũ trên vai nó ra, nhìn thấy vết dao cứa sâu vào vai mà hần đau lòng. Hần làm như vậy cũng chỉ vì bất đắc dĩ. Nếu hần cứ giữ nó bên cạnh hần thì sớm muộn gì những chuyện tương tự như này cũng xảy đến với nó lần nữa. Hần ko thể suốt ngày ở bên nó để bảo vệ cho nó được. Nên dù ko muốn thì

bắt buộc hắn vẫn phải làm như thế này. Dù biết là có lỗi với nó nhiều nhưng hắn cũng đâu còn cách nào khác tốt hơn.

- Anh làm gì mà lâu vậy, xong chưa, tôi cảm lạnh mất.- thấy hắn ko động tĩnh gì nó gọi.

- Ừ...ừm-hắn giật mình.

- A...- nó khê kêu lên vì đau khi hắn rắc thuốc vào vai nó.

- Chịu khó đi.

10p sau:

- Xong rồi đấy. Thuốc đây nhớ thay băng thường xuyên đấy. Tôi đi đây- để bịch thuốc xuống ghế, hắn nói.

- Tôi biết rồi.

- Nhớ đừng ăn những đồ tanh nếu ko vết thương sẽ bị loang ra đấy.

- Tôi biết rồi.

- À cố giữ đừng để cho vết thương bị nhiễm trùng, như vậy sẽ nguy hiểm đấy.

- TÔI BIẾT RỒI. KO MUỐN ANH PHẢI QUAN TÂM. ANH ĐI ĐI- nó hét lên. Nó ko thể chịu nổi kiểu quan tâm giả dồ này của hắn.

- Ừm.

Hắn vừa rời khỏi cũng là lúc những giọt nước mắt của nó rơi xuống. Đối với nó thì hắn quả là một con người tàn nhẫn. là kẻ hai mặt. Nó ghét hắn. Nhưng nó cũng đâu biết rằng ở một góc nào đó cũng có người đang phải chịu những đau khổ như nó.

31. Chương 31

Những ngày còn lại nó sống trong sự bức bối, tức giận và có một chút gì đó là tủi thân. H đây trong trường nó đang là tâm điểm của mọi sự chú ý. Nó khó khăn lắm mới có thể bình thường mà đi học. Toàn là những con người rồi việc rồi mang chuyện của nó ra làm chủ đề bàn tán. Mọi thứ âm ỉ như kiểu Purcel hay Miller đến Việt Nam. Đi đến đâu thứ duy nhất mà nó nhận được chỉ là những ánh mắt thương hại:

- Bác ơi cho con 1 phần sandwich- nó chán nản đi xuống canteen. Rồi chọn ình một góc khuất ngồi thưởng thức bữa sáng. Nó đã tự xác định tư tưởng ình là ko care nên dù có ai nói gì với nó lúc này cũng chỉ là gió thoảng qua tai.

- Anh ơi hết bàn rồi.- tiếng chanh chua đáng ghét vang lên.

- Ừm. Vậy lên lớp đi.

- À kia rồi, ngồi kia đi anh.

- Ừ được rồi em- biết là chỗ nó nên hắn cố tình ngồi xuống.

- Chi ơi cho tụi mình ngồi chung nhé.

- Ừk. Tùy-nó ngược lên lạnh nhạt trả lời cho xong chuyện.

- Anh ơi mình ăn gì?- Ngọc ồng ọ.

- Tùy em thôi, ăn gì cũng được mà- hắn quay ra vuốt má Ngọc nói.

- Vậy hamburger nhé.

- Okie cưng.

Hắn đang định đứng lên đi lấy đồ ăn thì:

- Ăn ngon nhé- nó sẽ phát hoả lên nếu cứ ngồi đây ăn hết phần sandwich mất, đứng dậy nó nói.

- Chi chưa ăn xong mà.

- Tôi no rồi. Bye.

- À quên chiều cô qua nhà tôi làm việc nhé. Đừng quên.- hắn lạnh lùng nói.

- Tôi biết rồi.

Vẫn biết là ko care nhưng hằng ngày phải chịu những chuyện tương tự như thế này. Ko biết chiều nay hắn và ả ta còn định bày trò hề gì nữa. Nó chán nản thở dài.

14h30' tại nhà hắn.

- Tôi đến rồi.

- Hơi muộn thì phải- thấy nó hắn liền vòng tay ôm eo Ngọc rồi lạnh lùng nói.

- Có gì nói nhanh đi- nó khó chịu.

- Phiên cô dọn giúp cái mặt bàn, nó hơi bữa thì phải.- hắn cố tình bày bữa mặt bàn để nó dọn cũng là để nó chứng kiến sự thân mật giữa hắn và Ngọc. Sở dĩ hắn gọi nó đến là để nhìn thấy những cảnh này mà.

Nó nhanh tay dọn cho xong mặt bàn rồi còn đi ra chỗ khác. Chứ cứ tiếp tục ở đây thì nó phát hoả mất. Thật hết chịu nổi:

- Anh ơi em muốn uống coffe nóng.

- Được rồi em.

- Cô nghe thấy rồi chứ- hắn quay ra nói với nó.

-.....- nó lẳng lặng đi vào lấy coffe.

Trong bếp nó nghe thấy những tiếng xì xào bàn tán từ mọi người. Ai cũng cảm thấy ngạc nhiên khi hắn đưa một cô gái về nhà. Cũng giống như lần đầu nó đến nhà hắn mà thôi. Nó cười khẩy rồi đặt cốc coffe lên tách. Đang định đặt coffe xuống bàn thì ả đưa tay ra với cái điều khiển và ko may làm đổ cốc coffe lên người mình:

- A. Dát quá. Sao Chi lại ” cố tình ” đổ nước vào mình- ả nhấn mạnh hai chữ cố tình.

- Tôi ko có.

- Chi đừng chối. A...đau quá- ả cố tình kêu đau rồi xoa tay vào chỗ vừa bị đổ nước vào.

- Cô xin lỗi cô ấy đi.

- Sao tôi phải xin lỗi. Đó ko phải là lỗi của tôi.

- Cô mau xin lỗi cô ấy nhanh.

- Ko.

- Cô nên nhớ trong nhà này cô chỉ là một osin thôi. Xin lỗi cô ấy cho tôi.

- Có chết tôi cũng ko xin lỗi.- nói rồi nó chạy vụt ra ngoài.

- Chi...Chi- hắn gọi với theo thì cũng muộn rồi.

Hắn thật quá đáng. Đây đâu phải là lỗi của nó. ả ta bị bắn nước ko lẽ nó ko bị. ả ta vô can chắc. Trời bắt đầu tí tách từng hạt mưa. Mưa ngày càng to. Mưa xối xả vào mặt nó. Ngay cả ông trời cũng ko thương nó. Tại sao lại phải bắt nó xin lỗi, nó đâu có làm gì sai chứ, tại sao:

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa- nó tức giật hét lên.

- Chi ơi mày chỉ là một con osin ko hơn ko kém thôi mà. Mày đâu có là gì. Phải rồi mày ko là gì hết. Nó lững thững bước dưới trời mưa mà ko để ý rằng có một chiếc xe đang lao về phía nó.

- Píp...píp...píp- tiếng còi xe ko ngừng vang lên.

Và rồi trước mắt nó chỉ là một màn ko trắng xoá. Hình ảnh đẻ bé gái đang khóc vì đau lại một lần nữa hiện ra trong tâm trí nó...

32. Chương 32

Trong tiềm thức mơ hồ nó nhận ra rằng có người đang gọi nó. Nó rất mong rằng người đó là hấn. Nhưng:

- Chi bạn ko sao chứ?

- Ai...vậy- nó thều thào hỏi.

- Minh Bảo Như nè, bạn bị thương nặng quá. Cố chịu nha xe cấp cứu sắp tới rồi.

- Ừm.- nó cười nhẹ.

Thì ra đến phút cuối mà hấn cũng ko xuất hiện. Người nó yêu thì lại luôn làm nó tổn thương, còn người làm đối xử tệ hại với nó đến phút cuối lại là người cứu nó. Thật nực cười mà.

Về phần Bảo Như thấy nó bị tai nạn nặng như vậy nhìn cũng ko nở bỏ đi. Hơn nữa Như cũng là người có lỗi với nó mà. Coi như chuyện này chỉ là để chuộc lỗi với nó. Mà Như cũng ko hiểu vì sao nó lại bị như thế này nữa. Sau khi đưa nó vào phòng cấp cứu Như ko ngừng gọi cho chị mình:

- Chị à.

- Ừ có chuyện gì thế.

- Chị có cạnh anh Ken ko đưa em nói chuyện với anh ấy mau đi.

- Ừk được rồi đợi chút.

- Anh Ken có người gặp nè.

- Ai thế?

- Em em nó kêu có việc gấp.

- Ừk được rồi cảm ơn cô.

- Ken nghe.

- Anh Ken hả anh đến bệnh viện XYZ ngay đi Chi bị tai nạn đang phải cấp cứu trong đó.

- Sao...cấp cứu...tai nạn...

- Anh đến nhanh đi, Chi bị nặng lắm.

- Ừk được rồi.

Nói rồi hấn cúp máy lao xuống gara lấy xe phóng như bay trên đường, để lại Ngọc với cái đầu khó hiểu. Thật ra Ngọc chỉ là giả bạn gái của hấn để giúp nó quên hấn thôi. Chứ Ngọc biết mình đâu xứng làm bạn gái hấn. Cùng bắt đầu dĩ Ngọc phải làm như thế một phần là để cứu sản nghiệp của ba mình, một phần là để bù đắp những lỗi lầm mà mình đã gây ra với nó. Nói chung trong chuyện này tất cả chỉ là một giao dịch.

Về phía nó, nó biết rằng khó có thể nào qua khỏi lần này. Nên khi bác sĩ đưa ống thở vào nó kiên quyết đẩy ra. Nó muốn mình dùng chút sức lực còn lại để nói với hấn điều mà bao lâu nay nó vẫn giữ trong lòng. Nó sợ rằng nó sẽ ko tỉnh lại, sẽ ko được nhìn thấy gương mặt của hấn lần nữa. Nó sợ lắm. Nó cố thoi thóp đợi hấn trong hi vọng:

- Cho tôi hỏi bệnh nhân tên Dương Linh Chi đang cấp cứu ở phòng nào- hấn lao hết tốc lực vào hỏi cô bác sĩ đang trực ban:
- Phiên anh đợi ột chút.
-
- Ở phòng cấp cứu c3 anh lên tầng 3 rẽ phải là thấy.
- Vừa nghe cô bác sĩ rút lời hấn lao như bay đi tìm nó:
- Tiêm cho cô ấy đi ta phải phẫu thuật ngay bây h.
- Dạ được.
- Ko...ko...ko.- nó yếu ớt đẩy mũi tiêm ra khỏi tay. Nó ko muốn mình ngủ và rồi ko bao h tỉnh lại nữa. Cái nó sợ lúc này ko phải là cái chết mà là ko được nhìn thấy hấn, nhìn thấy gương mặt nó yêu thương lần cuối.
- Chi...Chi...- hấn xông vào phòng cấp cứu tìm gọi nó.
- Anh...- nó vui mừng quay ra nhìn hấn.
- Phiên anh ra ngoài cho chúng tôi còn phẫu thuật cho bệnh nhân.- các bác y tá đẩy hấn ra.
- Chi...cô phải cố lên...nhất định cô sẽ ko sao...sẽ ko sao hết- bắt chấp lời của y tá, hấn chạy đến cạnh nó.
- Ừm...tôi...sẽ...ko...sao...- nó mỉm cười.
- Đúng rồi cô hãy cố lên tôi sẽ chờ cô.- hấn nắm tay nó.
- Tôi...y...yêu...anh.
- Cô...Chi...em- hấn nhìn thấy lằn trong vết máu trên khuỷu tay là một vết sẹo nhỏ. Đó chính là vết sẹo này, vết sẹo mà nhỏ Chi bị ngã khi còn nhỏ. Ko lẽ:
- Chi Cheo.

33. Chương 33

Hấn h đây đang rất hoang mang. Hấn có thể chắc chắn rằng nó là Chi Cheo người mà hấn vẫn tìm bấy lâu. Hấn sợ mình sẽ phải mất Chi. H đây điều hấn mong nhất chính là Chi tỉnh lại để hấn có thể xin lỗi và bù đắp lại cho nó:

- Hiện h bệnh nhân vẫn chưa qua cơn nguy hiểm, cô ấy bị mất máu rất nhiều nhưng máu ở khu lưu trữ đã hết.- sau 5h người bác sĩ bước ra với dáng vẻ mệt mỏi.
- Có thể lấy máu của tôi. Tôi nhóm máu O.- hấn sốt sắng nói.
- Vậy phiên anh qua phòng bên xét nghiệm.
- Mong bác sĩ hãy cứu lấy cô ấy.
- Chúng tôi sẽ cố hết sức.

Sau khi làm xét nghiệm xong hấn được chuyển sang phòng cách ly ngay cạnh phòng cấp cứu (cách nhau có mỗi bức tường thôi à) để tiện cho việc truyền máu. Vậy là h đây hấn đã có thể làm được một việc tốt với nó. Hấn muốn nó sống muốn nó bên cạnh hấn. Nó nhất định phải sống. Nếu nó sống thì có phải rút hết máu của mình sang cho nó hấn cũng chịu. Vì h đây hấn biết với hấn nó là tất cả:

- Hiện tại bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm nhưng mọi người vẫn chưa thể vào thăm ngay bây h.-2h sau bác sĩ bước ra khỏi phòng nói với ng nhà nó.

- Dạ cảm ơn bác sĩ nhưng lúc nào thì chúng tôi mới có thể vào thăm nó được- ba và mẹ nó hỏi.
- 5h nữa mọi người có thể vào. H 2 vị có hãy đi làm thủ tục cho cô ấy nhập viện để tiện cho việc chúng tôi theo dõi.
- Dạ được.
- Tôi nghe nói có người truyền máu cho con bé, hãy điều tra xem người ấy là ai hộ tôi- mẹ nó quay ra nói với bác quản gia.
- Dạ được thưa phu nhân.
- H chúng ta phải đi làm thủ tục nhập viện cho con bé.
- Được rồi bà xã.

20p sau:

- Dạ đã có thông tin về người truyền máu rồi ạ.
- Được rồi cảm ơn bác, phiền bác về nhà hộ tôi lấy cho con bé một ít đồ.
- Dạ được thưa phu nhân.
- Phan Vương Hoàng(17t- còn đc gọi là Ken): là cậu chủ của tập đoàn điện tử LG.
- Cái tên này nghe rất quen thì phải?
- Ủm được rồi mình đọc tiếp đi.
- Ba tên Phan Minh. Mẹ mất trong một tai nạn khi Ken mới 8t. Hiện đang học ở trường Royal.
- Phan Minh???
- Ko lẽ là Ken.
- Ko thể nào chúng ta đã mất liên lạc với bọn họ lâu như vậy rồi mà.
- Và bây h ta gặp lại ở VN- mẹ nó quay sang cười tươi với ba nó.
- Vậy là quá tốt rồi. TRái đấy tròn.

Quay lại phòng bệnh nào.

Hắn đã tỉnh từ rất lâu. Hắn ngẩng nhìn nó qua tấm cửa kính cách ly. Vậy là nó đã được cứu sống. Hắn thầm biết ơn chúa. Hắn sẽ ko để nó tuột mất khỏi tay mình một lần nào nữa đâu. Ko thể bị ngăn bởi cái lồng kính này được nghĩ vậy hắn liền xuống giường bệnh và chạy sang phòng nó mà ko để ý rằng có 2 con người đang nhìn hắn chằm chằm. Mở cửa vào phòng bệnh của nó hắn ngồi xuống cạnh nó:

- Ôn chúa là cô vẫn còn sống, nếu ko thì ai cãi nhau với tôi đây...nhóc con.-hắn vuốt nhẹ tóc nó nói.
- Ư...ưm...anh...Ken...- nhớ rồi, đập cho phát là nhớ ngay
- Cô tỉnh rồi à.
- Ủm...
- Cô thấy trong người sao rồi?
- Hơi chóng mặt.
- Ko sao chắc là do thuốc mê thôi.
- Ủm...mà sao anh lại ở đây, sao lại mặc quần áo này (quần áo bệnh nhân đó)?
- Hi2 có người cần tôi giúp và tôi đến giúp thôi.
- ???
- Thôi đừng nghĩ nhiều nữa, cô nghỉ đi.

- Sao anh lại ở đây- nó lặp lại câu hỏi một lần nữa.
- Cô bướng thật. Cô thiếu máu mà kho lưu trữ hết máu rồi mà tôi nhóm O với cả đang thừa máu nên tôi cho cô một ít.
- Ừm. Phiền anh.
- Hỳ ko có gì đâu cô nằm nghỉ đi, mà cô ăn gì ko để tôi đi mua.
- Ko cần đâu. Chắc Ngọc đang chờ anh đấy, phiền hai người, h anh về được rồi.- nó buồn bã nói.
- Ngọc nào? Ai đợi ai.?-hắn khó hiểu.
--lại còn giả ngây giả ngô, nó ko đáp trả lại.
- À, Ngọc hả. Chắc h này cô ấy cũng về rồi.
- Ừ. Thôi anh về đi ko cô ấy lại hiểu nhầm.
- À...à...à...thì ra có người đang ghen.
- Tôi ko có.
- Thì tôi có bảo cô ghen đâu, tự nhận rồi kìa.
- Thôi anh về đi, ko phiền anh nữa- nó lấy tay đẩy hắn ra.
- Về sao được, " bà xã "- cầm tay nó hắn nói, đẹp trai ko bằng chai mặt
- Nói nhảm.Ko phải anh và Ngọc là một cặp à.- nó rút tay ra.
- Đâu có, hồi nào.-nhăn nhở.
- Tôi ko giận.
- Thôi được rồi, chịu cô, tôi và Ngọc chỉ là diễn kịch vậy thôi.
- Diễn...
- Ừm thì phải làm vậy thôi, cô mới ca tôi được hơn nữa cũng là cho Ngọc cơ hội cứu vãn gia đình mình thôi. Tôi từ bi bác ái mà (thấy gớm).
- Là sao, anh nói tôi ko hiểu gì hết, sao lại phải diễn kịch?
- Nếu cô mà theo tôi như trước rồi lại gặp nguy hiểm thôi. Mà tôi đâu phải lúc nào cũng ở cạnh cô được. Chứ tôi và Ngọc quen biết gì mà yêu nhau, sao cô ngốc thế.
- Anh cũng giỏi chống chế.
- Tôi đâu có....à mà cô vừa gọi tôi là gì...anh Ken (lúc tỉnh dậy ấy)-đánh trống lảng.
- Ko có.
- Đúng rồi. Tuy tôi già nhưng tai vẫn thính lắm
- Đã nói là ko có...anh đâu phải là anh Ken tôi quen, anh ấy...chết rồi.
- Nhớ lại rồi à- h thì hắn đã biết no bị mất trí nhớ.
- Ko, quên rồi, quên sạch, ko nhớ gì hết- nó đưa tay bịt tai.
- Anh ko phải là anh Ken tôi quen, anh ấy ko ác với tôi như thế, anh ấy rất thương tôi, anh ấy ko đối xử với tôi lạnh nhạt với tôi. Còn anh anh ác lắm, anh là đồ tôi- nó vừa khóc vừa đẩy hắn ra.
- Anh xin lỗi, xin lỗi nhóc nhiều.- nói rồi hắn ôm nó vào lòng.
- Bỏ ra tôi ko quen anh- nó đâm thùm thụp vào lưng hắn.
- Xin lỗi nhóc.

- E hèm.-ba nó háng giọng.
- Ba-nó đẩy hần ra.
- Bác, con chào bác.
- Quên ta rồi à.
- Dạ...dạ...
- Anh chị xem con anh chị quên tôi rồi- ba nó quay ra nói với ba hần.
- Ko nhớ à con.
- A...bác là bác Lâm phải ko ạ.
- Tốt đấy.
- Khoẻ chưa con gái- mẹ nó ở đâu chạy lại ôm nó.
- Mẹ ơi con nhớ mẹ quá.
- Hỳ khoẻ rồi hả. Mẹ cũng nhớ con.
- Nhìn hai đứa tình cảm thế này chắc phải cho chúng cưới thôi.
- Dạ được bác, con chịu khổ với em Chi cả đời, con tình nguyện hi sinh tất thân này-hần ra về khổ sở.
- Tốt. Cứ quyết định vậy đi.
- Ko được, ba ơi ko được anh ta đâu có thương con, ko được ba ơi.
- Nhóc con...tôi yêu em- hần lại ôm nó vào lòng nói.

Trong căn phòng nhỏ rộn vang tiếng cười hp. Mọi người ai cũng hỏi rằng sao lại cho Ken với Chi như vậy, sao lại để cho Chi khổ nhiều thế. Hỳ càng đau khổ thì đến khi được ở bên nhau họ mới trân trọng tình cảm của mình có gần bó lâu dài, và mãi luôn hp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-con-toi-thich-co>